

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „N1“ 2014-02-25 SKUNDO**

2015 m. kovo 30 d. Nr. S-40 (7-35/2014)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršelienės
Lauros Milašiūtės – pranešėja
Linos Vosylienės

sekretoriaujant
dalyvaujant
mokesčių mokėtojo atstovui
mokesčių administratoriaus atstovei

Jūratei Dalmantaitei

advokatui P. G.
R. A.

2015 m. vasario 24 d. posėdyje atnaujinusi UAB „N1“ (toliau – Pareiškėja) 2013 m. vasario 25 d. skundo dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos (toliau – Inspekcija, centrinis mokesčių administratorius) 2014 m. sausio 29 d. sprendimo Nr. 69-6, sustabdyto Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) 2014 m. rugpjūčio 12 d. protokoliniu sprendimu Nr. PP-186 (7-35/2014), nagrinėjimą, n u s t a t ė:

Inspekcija 2014-01-29 sprendimu Nr. 69-6 patvirtino Vilniaus apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Vilniaus AVMI, vietos mokesčių administratorius) 2013-11-26 sprendimo Nr. (4.65) 256-131 dėl 2013-09-25 patikrinimo akto Nr. (4.65)-06-77-6 tvirtinimo nurodymus Pareiškėjai sumokėti į biudžetą 456 891 Lt (132 324 Eur) pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM), 10 105 Lt (2 926 Eur) PVM delspinigius ir 30 proc. dydžio 137 067 Lt (39 697 Eur) PVM baudą.

Sprendime nurodoma, kad Vilniaus AVMI atlikto teminio PVM patikrinimo už laikotarpį nuo 2012-03-14 iki 2013-05-31 metu nustatyta, kad Pareiškėja 2012-09-04 iš AB „S1“ pagal 2012-08-22 turto pirkimo-pardavimo sutartį Nr. TPS 2012-08-21/29457 ir 2012-09-04 PVM sąskaitą faktūrą serija PD Nr. 12089458 už 1 835 390 Lt, iš jų 318 538,76 Lt PVM, įsigijo 40 eksploatuotų transporto priemonių: 20 balninių vilkikų *Euro 5 Mercedes Benz ACTROS*, 18 tentinių puspriekabių *Schwarzmueller SPA 3/E* bei 2 lengvuosius automobilius *Audi A8* ir *Subaru Legacy*. Minėtos 2012-08-22 turto pirkimo-pardavimo sutarties 5.1 ir 5.2 punktuose nurodyta tokia turto priėmimo-perdavimo tvarka: turto perdavimas nuosavybėn įforminamas pardavėjo ir pirkėjo įgaliotų asmenų pasirašytu priėmimo-perdavimo aktu, kuris yra neatsiejama šios sutarties dalis; šalims sudarius turto priėmimo-perdavimo nuosavybėn aktą bus laikoma, kad pardavėjas tinkamai

pardavė, o pirkėjas priėmė turta bei nuosavybės teisę į jį. Turto perdavimo vieta – UAB „A1“ automobilių pardavimo aikštelė (*duomenys neskelbtini*) (38 vnt. – vilkikai ir puspriekabės) ir UAB „K2 Vilnius“ – (*duomenys neskelbtini*) (2 vnt. – lengvieji automobiliai).

Remdamasi tikrinimui pateiktais dokumentais, Vilniaus AVMI nustatė, kad transporto priemonės – 38 vnt. vilkikus ir puspriekabes, Pareiškėja 2012-09-04 pagal 2012-09-04 išrašytas PVM sąskaitas faktūras NTL Nr. 00007–NTL Nr. 00044 patiekė Europos Sąjungos (toliau – ES) PVM mokėtojai – Lenkijos įmonei „K1“ (toliau – „K1“), o lengvąjį automobilį *Subaru Legacy* pagal 2012-09-12 PVM sąskaitą faktūrą NTL Nr. 00045 – užsienio įmonei „P1“ (*duomenys neskelbtini*) ir *Audi A8* pagal 2012-09-17 PVM sąskaitą faktūrą NTL Nr. 00046 – užsienio įmonei „C2“ (*duomenys neskelbtini*).

Pareiškėja, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (Žin., 2002, Nr. 35-1271, 2004, Nr.17-505; toliau – PVMĮ) 49 straipsniu, į ES tiekiamas prekes apmokestino 0 proc. PVM tarifu, duomenis apie transporto priemonių tiekimą apskaitė 2012 m. rugsėjo mėn. išrašomų PVM sąskaitų faktūrų registre, deklaravo Vilniaus AVMI pateiktoje PVM deklaracijoje (FR0600) ir prekių tiekimo ir paslaugų teikimo į kitas ES valstybes nares ataskaitoje (FR0564). Nulinio PVM tarifo taikymo pagrįstumui įrodyti Pareiškėja mokesčių administratoriui pateikė pirkėjų pasirašytus patvirtinimus, kad tiekėjo patiektos prekės (vilkikai ir puspriekabės) pagal sąskaitas faktūras buvo pristatytos į Lenkiją 2012-09-04 adresu: (*duomenys neskelbtini*).

Inspekcija sprendime nurodo, kad akte pateikiama informacija, jog Pareiškėja 2012-08-29 prekių perdavimo-priėmimo aktu įformino transporto priemonių perdavimą (38 vnt. – vilkikai ir puspriekabės) „K1“, t. y. Pareiškėjos direktorius L. B. UAB „A1“ aikštelėje, esančioje (*duomenys neskelbtini*), pardavė „K1“ direktorei M. Ch. dar neįsigytas iš AB „S1“ transporto priemonės (AB „S1“ šias transporto priemones Pareiškėjai pardavė ir perdavė tik 2012-09-04). Dėl turto perdavimo atlikusi AB „S1“ operatyvų patikrinimą (2012-11-20 priešpriešinės informacijos surinkimo pažyma Nr. (4.65)-447-995), Vilniaus AVMI nustatė, kad transporto priemonės (vilkikus ir puspriekabes) AB „S1“ 2011-03-01–2012-08-22 laikotarpiu priėmė iš lizingo gavėjo UAB „C1“ ir pardavė saugoti UAB „A1“. Vietos mokesčių administratoriui elektroniniu paštu 2012-11-19 ir 2012-11-21 atsiųstuose raštuose (registracijos Nr. 42-35409, 42-35710) AB „S1“ atstovai nurodė, kad UAB „A1“ 2012-08-22–2012-09-04 laikotarpiu nėra gavusi iš UAB „S1“ pareikalavimo pervaryti transporto priemonės iš vienos vietos į kitą, transporto priemonės nuo turto atsiėmimo iš UAB „C1“ iki perdavimo Pareiškėjai, t. y. laikotarpiu nuo 2012-08-22 iki 2012-09-04 nebuvo eksploatuojamos, jos buvo saugomos UAB „A1“ aikštelėje ir Pareiškėjai perduotos pasirašius 2012-09-04 turto priėmimo-perdavimo aktą.

Patikrinimo metu nustatyta, kad AB „S1“ minėtus vilkikus ir puspriekabes Pareiškėja pardavė 2012-09-04, tą pačią dieną Pareiškėja įformino transporto priemonių patiekimą „K1“ (už 2 175 263,93 Lt)(1), o „K1“ – Lenkijos įmonei *I. T. I. B.* (2), 2012-09-05 *I. T. I. B.* – UAB „T1“ (3), o UAB „T1“ tą pačią dieną – UAB „A1“ (4). UAB „A1“ tą pačią dieną (2012-09-05) vilkikus pardavė Nyderlandų PVM mokėtojui *K2 B. V.* (*duomenys neskelbtini*) (5), o puspriekabes – UAB „H1“ (*duomenys neskelbtini*)(5). Akte pažymėta, jog sandoriai, įvykę 2012 m. rugsėjo 4–5 dienomis tarp Pareiškėjos – „K1“ – *I. T. I. B.* – UAB „T1“ – UAB „A1“ yra ekonomiškai nepagrįsti, nes netikslinga per tokį trumpą laiką tarpą iš Lietuvos Respublikos teritorijos išgabenti transporto priemonės, po to vėl atsivežti į Lietuvą, į tą pačią UAB „A1“ aikštelę. Remdamasi patikrinimo metu surinkta informacija, Vilniaus AVMI atlikto patikrinimo metu konstatavo, kad patikrinimo akto 1 lentelės 1–38 eilutėse nurodytos transporto priemonės, laikotarpiu nuo 2012-09-04, kuomet Pareiškėja įformino jų tiekimą „K1“, iki jas 2012-09-05 įsigijo UAB „A1“, iš Lietuvos Respublikos teritorijos nebuvo išgabentos. Kadangi Pareiškėja nepateikė dokumentų, patvirtinančių puspriekabių išgabėtimą iš Lietuvos teritorijos, vietos mokesčių administratorius konstatavo, kad Pareiškėja, pažeisdama PVMĮ 49 str. 2 punkto ir 56 straipsnio nuostatas, prekių tiekimui nepagrįstai pritaikė 0 proc. PVM tarifą, todėl Pareiškėjai patikrinimo metu pardavimo PVM padidintas 456 805 Lt (2 175 263,93 Lt x 21 proc.).

Patikrinimo metu taip pat buvo nustatyti PVMĮ 62 str. 2 dalies 3 punkto, 13 str. 6 dalies ir 95 str. 2 dalies bei PVMĮ 58 str. 1 dalies pažeidimai, dėl kurių patikrinimo akte papildomai apskaičiuota iš viso 86 Lt (104-18) mokėtino į biudžetą PVM, tačiau Pareiškėja nesutikimo motyvų dėl šių pažeidimų nepateikė, todėl Inspekcija sprendime jų išsamiau nenagrinėjo.

Centrinis mokesčių administratorius sprendime, atsakydamas į Pareiškėjos skundo motyvus, nurodo PVMĮ 49 str. 1 dalies, 56 str. 1 dalies 4 ir 5 dalių nuostatas dėl 0 procentų PVM tarifo, akcentuodamas, jog PVMĮ nėra nustatyta, kokius konkrečiai dokumentus turi turėti PVM mokėtojas, išgabenant prekes į kitą ES valstybę, svarbu, kad pagal tokius dokumentus galima būtų nustatyti išgabenimo į kitą ES valstybę faktą. Taip pat sprendime Inspekcija aptaria atitinkamų Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – ESTT) procesinių sprendimų nuostatas (ESTT 2007-09-27 sprendimo byloje *Teleos* ir kt., C-409/04, 44 punktas, 2007-09-27 sprendimas byloje *Twoh International BV*, C-184/05, 26 punktas), pažymėdama, kad analogiškų teisės normų aiškinimo taisyklių yra prisilaikoma ir Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) jurisprudencijoje, t. y. pareiga įrodyti, jog prekės buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos, tenka mokesčių mokėtojui, o mokesčių administratoriui kilus abejonių dėl pateiktų įrodymų teisingumo, jis, savo ruožtu, gali rinkti papildomus duomenis, kurie galėtų paneigti mokesčių mokėtojo pateiktus įrodymus (2010-01-25 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-250/2010; 2010-06-28 nutartis adm. byloje A⁵⁵⁶-1054/2010; 2012-09-04 nutartis adm. byloje Nr. A⁴³⁸-1890/2012; 2013-05-16 nutartis adm. byloje Nr. A⁴⁴²-766/2013; 2013-09-16 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-1752/2013).

Remdamasi nurodytomis nuostatomis, Inspekcija konstatuoja, kad pareiga įrodyti, jog prekės buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos, tenka Pareiškėjai. Ginčo byloje Pareiškėja nulinio PVM tarifo taikymo pagrįstumui įrodyti pateikė pirkėjos – „K1“ pasirašytus patvirtinimus, kad tiekėjo patiektos prekės (vilkinsonai ir puspriekabės) pagal sąskaitas faktūras buvo pristatytos į Lenkiją 2012-09-04 adresu: (*duomenys neskelbtini*). Pareiškėjos direktorius L. B. Vilniaus AVMI pateiktame 2012-10-29 paaiškinime Nr. 42-33493 taip pat nurodė, kad, pasirašius sutartį su „K1“ dėl vilkinsonų ir puspriekabių tiekimo, jis, pasitikėdamas, kad bus apmokėta už prekes, davė žodinį leidimą nuo 2012-08-25 išvežti transporto priemones į Lenkiją ir prie paaiškinimo pateikė *VIA TOOL* išrašų (4 lapai) ir 8 tarptautinių krovinių transportavimo važtaraščių (CMR) kopijas apie vilkinsonų transportavimą 2012 m. rugpjūčio 25–rugsėjo 3 dienomis. Puspriekabių išgabenimo iš Lietuvos teritorijos įrodymui Pareiškėja pateikė tik pirkėjo „K1“ pasirašytus patvirtinimus, kitų dokumentų nepateikė.

Sprendime nurodoma, kad remiantis Pareiškėjos 2012-08-24 pirkimo-pardavimo sutartimi su „K1“ dėl nurodytų transporto priemonių (vilkinsonų ir puspriekabių) tiekimo, šalių susitarimu prekių kaina buvo 630 000 Eur (arba 2 175 264 Lt), kurią „K1“ turėjo sumokėti dalimis (ne vėliau kaip per 5 darbo dienas nuo sutarties pasirašymo): 531 566 Eur (arba 1 835 391,08 Lt) pervesti į AB „S1“ atsiskaitomąją sąskaitą, nurodant pavedimo paskirtį – „mokėjimas pagal sutartį Nr. TPS 2012-08-21/29457“, o likusią kainos dalį – 98 434 Eur (arba 339 872,92 Lt) į Pareiškėjos atsiskaitomąją sąskaitą. Pareiškėja įsipareigojo perduoti prekes ne vėliau kaip per 5 darbo dienas nuo visiško atsiskaitymo pagal sutartį momento (3.1 punktas).

Pareiškėja ir UAB „A1“ prie 2012-08-24 pirkimo-pardavimo sutarties Nr. 20120824 pasirašė 2012-09-04 priedą – laidavimo sutartį, kuria UAB „A1“ įsipareigojo sumokėti į Pareiškėjos atsiskaitomąją sąskaitą 98 434 Eur, nurodant pavedimo paskirtį – „mokėjimas pagal pirkimo-pardavimo sutartį Nr. 20120824“. Pareiškėja įsipareigojo pagal 2012-08-24 pirkimo-pardavimo sutarties Nr. 20120824 sąlygas perduoti transporto priemones pirkėjui „K1“ nuosavybės teise, o pirkėjas jas priimti.

„K1“ už transporto priemones pagal 2012-08-24 sutartį Nr. 20120824 į AB „S1“ atsiskaitomąją sąskaitą Nr. (*duomenys neskelbtini*), pervedė dalį sumos – 531 566 Eur (2012-08-30 – 415 000 Eur ir 2012-09-03 – 116 566 Eur pagal sutartį Nr. TPS 2012-08-21/29457). Likusios

kainos dalies, t. y. 98 434 Eur (arba 339 872,92 Lt), Lenkijos įmonė į Pareiškėjos sąskaitą iki 2012-09-04 nesumokėjo.

UAB „A1“ 98 434 Eur sumą pagal pirkimo-pardavimo sutartį Nr. 20120824 į Pareiškėjos atsiskaitomąją sąskaitą pervadė 2012-09-05. Pagal 2012-09-04 priedo prie sutarties Nr. 20120824 (laidavimo sutarties) sąlygas Pareiškėja 2012-09-05 turėjo perduoti pirkėjui „K1“ patikrinimo akto 1 lentelės 1–38 eilutėse nurodytas transporto priemones UAB „A1“ aikštelėje. Pareiškėja pagal 2012-08-29 prekių perdavimo-priėmimo aktą įformino minėtos 1 lentelės 1–38 eilutėse nurodytų transporto priemonių perdavimą „K1“, t. y. Pareiškėjos direktorius L. B. „K1“ direktorei M. Ch. UAB „A1“ aikštelėje, esančioje (*duomenys neskkelbtini*), perdavė iš AB „S1“ dar neįsigytas transporto priemones (AB „S1“ šias transporto priemones Pareiškėjai pardavė ir perdavė tik 2012-09-04).

UAB „A1“ direktorius D. K., atsakydamas į Vilniaus AVMI el. paštu pateiktus klausimus, 2012-10-30 paaiškino, kad derybas dėl vilkikų įsigijimo iš Pareiškėjos vedė kartu su „K1“ ir tuo pačiu metu ieškojo šių prekių pirkėjų bei finansinių galimybių šioms prekėms įsigyti. D. K. taip pat paaiškino, kad Lenkijos bendrovė pirmoji susitarė su pardavėju dėl vilkikų ir puspriekabių įsigijimo, tačiau nebuvo pajėgi atsiskaityti su Pareiškėja už transporto priemones. UAB „A1“ siekė įsigyti šias transporto priemones, todėl, „K1“ atsisakius parduoti UAB „A1“ iš Pareiškėjos įsigytas prekes, bendrovė ieškojo tarpininkų ir, kaip „K1“ laiduotojas, 2012-09-05 sumokėjo 98 434 Eur (arba 339 872,92 Lt) sumą į Pareiškėjos sąskaitą, tikslu gauti visus vilkikų ir puspriekabių dokumentus. Atsakydamas į klausimus, kam ir kada UAB „A1“ pardavė minėtas transporto priemones, kokiu būdu ir kur prekės faktiškai buvo perduotos pirkėjui, kas organizavo perdavimą, D. K. nurodė, kad transporto priemonės Olandijos bendrovei „K2“ buvo parduotos 2012-09-05 ir išgabentos į Olandiją. Prekių gabenimą pagal išankstinį susitarimą organizavo UAB „T1“. Vilkikus į Olandiją išgabeno autovežiais Lenkijos piliečiai. Inspekcija nurodė, jog prekių tiekimo į ES valstybes nares išgabavimo iš Lietuvos teritorijos faktams pagrįsti UAB „A1“ pateikė tik pasirašytas PVM sąskaitas faktūras, kitų prekių išgabavimo patvirtinančių dokumentų nepateikė.

Dėl turto perdavimo buvo atliktas AB „S1“ operatyvus patikrinimas (Vilniaus AVMI 2012-11-20 priešpriešinės informacijos surinkimo pažyma Nr. (4.65)-447-995), kurio metu nustatyta, kad AB „S1“ ginčijamas transporto priemones (vilkikus ir puspriekabas) 2011-03-01–2012-08-22 laikotarpiu priėmė iš lizingo gavėjas UAB „C1“ ir perdavė saugoti UAB „A1“, kuri pagal 2008-02-23 bendradarbiavimo sutartį Nr. PS2009-02/23 AB „S1“ teikia asmenų, pageidaujančių įsigyti turtą, paieškos ir konsultavimo bei turto saugojimo ir priežiūros darbų paslaugas. Bendradarbiavimo sutartyje turto saugojimui nurodytos sąlygos: turtas turi būti saugomas aikštelėje adresu: (*duomenys neskkelbtini*), turto pervarymas iš vienos vietos į kitą galimas tik pagal atskirą užsakovo – AB „S1“, pareikalavimą. AB „S1“ atstovai vietos mokesčių administratoriui yra pateikę informaciją, kad 2012-08-22–2012-09-04 laikotarpiu iš UAB „S1“ UAB „A1“ tokio pareikalavimo pervaryti transporto priemones iš vienos vietos į kitą nėra gavusi, kad transporto priemonės nuo turto atsiėmimo iš UAB „C1“ iki perdavimo Pareiškėjai, t. y. laikotarpiu nuo 2012-08-22 iki 2012-09-04, nebuvo eksploatuojamos, jos buvo saugomos. Pasirašius 2012-09-04 turto priėmimo-perdavimo aktą, transporto priemonės UAB „A1“ aikštelėje perduotos Pareiškėjai.

Remiantis iš Kauno AVMI 2012-10-31 gauta informacija Nr. (13.2-04.1.1)-AA6-52, nustatyta, kad UAB „A1“ naudotas transporto priemones: 20 vilkikų ir 18 puspriekabių, 2012-09-05 nusipirko iš UAB „T1“ (*duomenys neskkelbtini*) ir tą pačią dieną vilkikus pardavė Nyderlandų PVM mokėtojui K2 B. V. (*duomenys neskkelbtini*), o puspriekabas – UAB „H1“ (*duomenys neskkelbtini*). UAB „T1“ vilkikus ir puspriekabas 2012-09-05 įsigijo iš Lenkijos įmonės I. T. I. B. (*duomenys neskkelbtini*).

Pritaikyto nulinio PVM tarifo pagrįstumo įrodymui Pareiškėja tikrinimui pateikė 8 tarptautinių krovinių transportavimo važtaraščių (CMR) kopijas, kuriose įrašyta, kad krovinio siuntėjas yra I. T. I. B. (*duomenys neskkelbtini*), gavėjas – K2 (*duomenys neskkelbtini*), krovinio

iškrovimo vieta – (*duomenys neskelbtini*), pakrovimo vieta (*duomenys neskelbtini*), pridedamų dokumentų nėra. Važtaraščiai patvirtinti siuntėjo *I. T. I. B.*, vežėjo ir gavėjo „K2“ spaudu.

Inspekcija sprendime nurodo, kad įvertinus pateiktus dokumentus bei Kauno AVMI pateiktą informaciją, galima daryti išvadą, jog patikrinimo akto 3 lentelėje (arba patikrinimo akto 1 lentelės 1–20 eilutėse) nurodytus vilkikus *Mercedes Benz* Nyderlandų įmonei „K2“ patiekė ne Pareiškėja, o UAB „A1“, t. y. pateikti tarptautiniai krovinių transportavimo dokumentai (CMR) nepatvirtina, kad Pareiškėjos parduotos „K1“ transporto priemonės buvo išgabentos iš Lietuvos teritorijos į Lenkiją, nes pagal mokestinio patikrinimo metu surinktą informaciją AB „S1“ minėtas transporto priemonės Pareiškėjai pardavė 2013-09-04, Pareiškėja tą pačią dieną įformino transporto priemonių tiekimą „K1“, o „K1“ – Lenkijos įmonei *I. T. I. B.*, 2013-09-05 *I. T. I. B.* – UAB „T1“, UAB „T1“ tą pačią dieną – UAB „A1“, o UAB „A1“ dalį transporto priemonių (20 vnt. vilkikų) 2012-09-05 pardavė Olandijos bendrovei „K2“, o 18 vnt. puspriekabių – UAB „H1“.

Lenkijos Centrinė ryšių įstaiga, atsakydama į 2012-11-14 išsiųstą paklausimą dėl Pareiškėjos sandorių su „K1“, pateikė Bialystok Mokesčių patikrinimo procedūrų metu surinktą informaciją ir „K1“ pirmininko G. F. bei M. Ch. procedūrų metu surašytų apklausų duomenis.

Bialystok Mokesčių patikrinimo tarnybos kontrolės veiksmų metu nustatyta, kad „K1“ deklaravo sąskaitose faktūrose nurodytas sumas 2012 m. rugsėjo mėn. PVM ir VIES deklaracijose, už automobilius apmokėta banko pavedimais, tačiau atskirų banko mokėjimo detalių nėra. Bialystok Mokesčių patikrinimo tarnybos kontrolės veiksmų metu nustatyta, kad buvo įformintas automobilių ir puspriekabių pardavimas įmonei *I. T. I. B.*, (*duomenys neskelbtini*), TIN (mokesčių mokėtojo kodas) (*duomenys neskelbtini*), kad mokesčių mokėtojas patvirtino, kad jis pats priėmė visas transporto priemones su puspriekabėmis ir asmeniškai koordinavo transportavimą p. I. B. įmonei į (*duomenys neskelbtini*), į *Mercedes* aikštelę, kad automobiliai gabenti savo eiga. G. F. teigimu, visa siunta (16 vilkikų su puspriekabėmis) vieną dieną (2012 m. rugpjūčio 24 d. arba 25 d.) buvo išgabenta į (*duomenys neskelbtini*), *Mercedes* aikštelę, tada (nenurodo kada) 4 automobiliai (vienas buvo sudaužytas) vyko tuo pačiu keliu. G. F. pateikė 14 vairuotojų sąrašą (sąrašė nurodyti vairuotojų vardai, 13 – pavardės ir tik 3 asmenų gyvenamoji vietovė), tačiau šiame sąrašė nurodytų asmenų nesusiejo su atskira transporto priemone ir maršrutu. Įmonės dokumentacijoje nėra dokumentų, pagrindžiančių įdarbinimą, dokumentų, pagrindžiančių komisinę sutartį, sutarties dėl atskirų darbų. G. F. negalėjo pasakyti, kaip buvo sudaryti sandoriai, kas, kam, kada ir kaip pateikė užsakymą, nurodė, kad Pareiškėjos kontaktinis asmuo buvo L., kuris išrašydavo ir pristatydavo dokumentus į įmonei „A1“ priklausančią aikštelę šalia (*duomenys neskelbtini*).

M. Ch. dėl sandorių su Pareiškėja nurodė, kad „užsakymas turbūt pateiktas žodžiu“, kad „su šia įmone buvo sudaryta sutartis, aš pati asmeniškai ją sudariau Lietuvoje, aikštelėje šalia (*duomenys neskelbtini*), kur buvo *Mercedes* automobiliai. Neatsimenu, koks asmuo su manimi pasirašė sutartį, ten jie buvo keli“, kad sąskaitos faktūros gautos per kurjerį. M. Ch. teigimu, vairuotojai pasamdyti žodiniu nurodymu, o kiti pasamdyti kaip K3 įmonės (*duomenys neskelbtini*) vairuotojai.

Bialystok Mokesčių patikrinimo tarnybos atliktų kontrolės veiksmų metu nenustatyti asmenys, pateikę užsakymą ir dalyvavę sandoriuose, nėra krovinių gabenimo dokumentų bei įrodymų, pagrindžiančių transporto priemonių registraciją Lenkijos Transporto priemonių registre, draudimo apmokėjimo, kelių mokesčių, degalų pirkimo išlaidų dokumentų.

Pareiškėjos direktorius L. B., 2013-06-04 atsakydamas į Finansinių nusikaltimų tyrimo tarnybos prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos Vilniaus apygardos valdybos Nusikalstamų veikų skyriaus (toliau – FNTT) pateiktus klausimus, nurodė, kad 2012 m. rugpjūčio mėn. pradžioje, kai Pareiškėja žinojo, kad iš AB „S1“ pirsks minėtas transporto priemonės (patikrinimo akto 1 lentelė), nuvyko į UAB „A1“ ofisą ir šalia jo esančią aikštelę, kur apžiūrėjo minėtas transporto priemones bei UAB „A1“ darbuotojų pasiteiravo apie šių vilkikų ir priekabų rinkos kainas ir apie tai, kas galėtų šias transporto priemones nupirkti. L. B. paaiškino, kad po

kelių dienų jam paskambino UAB „A1“ direktorius D. K., kuris pasiūlė parduoti minėtus vilkikus ir priekabas, kad Pareiškėjos akcininkams tiko UAB „A1“ siūloma kaina, todėl Pareiškėja pradėjo derybas su UAB „A1“ dėl transporto priemonių pardavimo. Tęsiant derybas, UAB „A1“ direktorius D. K. informavo apie tai, kad minėtas transporto priemones iš Pareiškėjos įsigis „K1“, o UAB „A1“ bus tarpininkė, vykdant šį sandorį ir atsiuntė jau paruoštą pirkimo-pardavimo sutartį tarp Pareiškėjos ir „K1“. L. B. nurodė, kad jis, atvykęs į UAB „A1“ ofisą, 2012-08-27 pasirašė įmonės teisininko paruoštą ir Lenkijos įmonės atstovo jau pasirašytą 2012-08-24 sutartį ir leido iš UAB „A1“ aikštelės pradėti transporto priemonių gabenimą į Lenkiją. Apklausoje protokole L. B. paaiškino, kad jis nežino ir negali pasakyti, ar minėtos transporto priemonės realiai buvo išvykusios iš Lietuvos, kad jis nedalyvavo transporto priemonių transportavime, nes už tai pagal susitarimą buvo atsakingas UAB „A1“ direktorius D. K., kad transporto priemonių išvežimo aktus jis atsiėmė 2012-09-04 UAB „A1“ ofise.

Apibendrinama nurodytas aplinkybes, Inspekcija skundžiamame sprendime konstatuoja, jog nagrinėjamu atveju nėra įvykdytos visos 0 procentų PVM tarifo taikymui būtinos sąlygos, nes nėra pakankamai duomenų, patvirtinančių, jog prekės (vilkikai ir puspriekabės, iš viso 38 vnt.) būtų išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos.

Inspekcija, remdamasi LVAT 2013-09-16 nutarties adm. byloje Nr. A-556-1752-13 nuostatomis, jog „mokesčių mokėtojas <...> turi turėti tokius faktinius duomenis apie prekių išvežimą iš šalies teritorijos, kurie nekeltų abejonių. Tai jo pareiga, nes siekiant pasinaudoti atitinkama mokestine teise turi būti įvykdyta ir pareiga“, nurodo, jog pagrindiniai patikrinimo medžiagoje surinkti (Pareiškėjos pateikti) įrodymai realaus prekių (20 vilkikų ir 18 puspriekabių) išgabavimo iš Lietuvos Respublikos teritorijos fakto nepatvirtina ir yra prieštaringi:

- 0 PVM tarifo taikymo pagrįstumo įrodymui Pareiškėja pateikė pirkėjų pasirašytus patvirtinimus, kad tiekėjo patiektos prekės (vilkikai ir puspriekabės) pagal sąskaitas faktūras buvo pristatytos į Lenkiją 2012-09-04 adresu: *(duomenys neskelbtini)*, tačiau Pareiškėjos pateiktose tarptautinių krovinių transportavimo važtaraščių (CMR) kopijose įrašyta, kad krovinio siuntėjas yra ne Pareiškėja, o *I. T. I. B. (duomenys neskelbtini)*, gavėjas – ne „K1“, o *K2 (duomenys neskelbtini)*, krovinio iškrovimo vieta – *(duomenys neskelbtini)*, pakrovimo vieta – *(duomenys neskelbtini)*, pridedamų dokumentų nėra. Važtaraščiai patvirtinti siuntėjo *I. T. I. B.*, vežėjo ir gavėjo „K2“ spaudu. Apie puspriekabių išgabavimo iš Lietuvos teritorijos Pareiškėja dokumentų nepateikė jokių, o pateikti *VIA TOOL* išrašai ir tarptautiniai krovinių transportavimo važtaraščiai (CMR) nepatvirtina prekių (nei vilkikų, nei puspriekabių) išgabavimo į Lenkiją fakto, nes juose nurodytos datos ir gavėjas neatitinka mokesstinio patikrinimo metu nustatyto Pareiškėjos iš AB „S1“ įsigytų ir „K1“ patiektų prekių gabenimo.

- Pareiškėjos vadovas L. B. pateiktame paaiškinime nurodė, kad leido 2012-08-25 išvežti transporto priemones, nors tuo metu transporto priemonės priklausė AB „S1“. AB „S1“ operatyvaus patikrinimo metu nustatyta, kad ginčo transporto priemonės 2012-08-22–2012-09-04 laikotarpiu nebuvo eksploatuojamos, jos buvo saugomos UAB „A1“ aikštelėje ir tik 2012-09-04, pasirašius turto priėmimo-perdavimo aktą, buvo perduotos Pareiškėjai. Tokiu būdu Pareiškėja pagal 2012-08-29 prekių perdavimo-priėmimo aktą įformino transporto priemonių perdavimą (38 vnt. – 20 vilkikų ir 18 puspriekabių) „K1“, jų dar neįsigijusi iš AB „S1“.

- Pareiškėja transporto priemonių „K1“ nei Pareiškėjos direktoriaus L. B. 2012-10-29 paaiškinime nurodytu metu (2012-08-25), nei pagal 2012-08-29 turto perdavimo aktą negalėjo perduoti, nes yra žinoma, kad 2012-09-04 Pareiškėja ir UAB „A1“ prie 2012-08-24 pirkimo-pardavimo sutarties Nr. 20120824 pasirašė priedą – laidavimo sutartį, kuria UAB „A1“ įsipareigojo sumokėti į Pareiškėjos atsiskaitomąją sąskaitą 98 434 Eur (arba 339 872,92 Lt), nurodant pavidimo paskirtį – „mokėjimas pagal pirkimo-pardavimo sutartį Nr. 20120824“. UAB „A1“ į Pareiškėjos atsiskaitomąją sąskaitą 98 434 Eur (arba 339 872,92 Lt) sumą pervedė 2012-09-05 ir tik tuomet pagal laidavimo sutarties sąlygas Pareiškėja turėjo perduoti pirkėjui „K1“ transporto priemones (20 vilkikų ir 18 puspriekabių) UAB „A1“ aikštelėje. Tai patvirtina ir UAB

„A1“ direktoriaus D. K. 2012-10-30 pateikti atsakymai į Kauno AVMI el. paštu pateiktus klausimus.

– Kauno AVMI 2012-10-31 pateiktoje informacijoje (Nr. (13.2-04.1.1)-AA6-52, registracijos Nr. 42-33671) nurodyta, kad UAB „A1“ naudotas transporto priemonės – 20 vilkikų ir 18 puspriekabių 2012-09-05 nusipirko iš UAB „T1“ ir tą pačią dieną vilkikus pardavė Nyderlandų PVM mokėtojui K2 B. V., o puspriekabes – UAB „H1“. UAB „T1“ vilkikus ir puspriekabes įsigijo 2012-09-05 iš Lenkijos įmonės I. T. I. B. Prekių gabenimą į Olandiją pagal išankstinį susitarimą organizavo UAB „T1“. Vilkikus į Olandiją išgabeno autovežiais Lenkijos piliečiai. Kauno AVMI minėtame rašte nurodė, kad iš Šiaulių AVMI atlikto UAB „T1“ mokestinio tyrimo metu surinktos informacijos bei nustatytų aplinkybių kyla įtarimas, jog UAB „T1“ galimai dalyvauja sukčiavimo schemeje, t. y. realiai nedalyvauja transporto priemonių pirkimo-pardavimo sandoriuose, o tik išrašomose pardavimo PVM sąskaitose faktūrose apskaičiuoja ir deklaruoja dideles pardavimo PVM sumas, kurių į biudžetą nesumoka, tačiau suformuoja UAB „A1“ dideles PVM atskaitos sumas.

Sprendime pažymima, kad Pareiškėja nesiėmė priemonių, kad įsitikintų, ar sandoris, kurį sudaro su „K1“, nelemia jos dalyvavimo sukčiavimo PVM srityje. Įvertinus Pareiškėjos veiksmų, susijusių su transporto priemonių tiekimu „K1“ pobūdį, nėra pagrindo pripažinti, jog ji elgėsi atidžiai ir rūpestingai, o jos pasirinktas elgesio modelis atitiko sąžiningumo principo reikalavimus. Žinodama, jog jai teks pareiga įrodyti prekių išgabavimo ir pirkėjų įgijimo teisės disponuoti prekėmis faktą, elgdamasi sąžiningai ir rūpestingai Pareiškėja galėjo ir turėjo surinkti daugiau informacijos, kuri patvirtintų, jog prekės buvo pristatytos dokumentuose nurodytam gavėjui – „K1“. Tačiau, kaip matyti iš Pareiškėjos direktoriaus L. B. paaiškinimo FNTT (2013-06-04 įtariamojo apklausos protokolas), jis nežino ir negali pasakyti, ar minėtos transporto priemonės realiai buvo išvykusios iš Lietuvos, nes jis nurodė, jog nedalyvavo transporto priemonių transportavime, nes už tai buvo atsakingas UAB „A1“ direktorius D. K. Bialystok Mokesčių patikrinimo tarnybos „K1“ atliktų kontrolės veiksmų metu nenustatyti asmenys, pateikę užsakymą ir dalyvavę sandoriuose, nėra krovinių gabenimo dokumentų bei įrodymų, pagrindžiančių transporto priemonių registraciją Lenkijos transporto priemonių registre, draudimo apmokėjimo, kelių mokesčių, degalų pirkimo išlaidų dokumentų. Įmonės dokumentacijoje nėra dokumentų, pagrindžiančių vairuotojų įdarbinimą, dokumentų, pagrindžiančių komisinę sutartį, sutarties dėl atskirų darbų. Pagal „K1“ pirmininko G. F. pateiktą sąrašą negalima identifikuoti asmenų, kurie tariamai vairavo dar neįsigytas transporto priemones. Inspekcijos vertinimu, Pareiškėja taip pat nepateikė kitų įrodymų, kurių pagrindu būtų galima teigti, kad prekės pagal „K1“ išrašytas PVM sąskaitas faktūras 2 175 263,93 Lt sumai buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos.

Inspekcija, apibendrinama mokestinio patikrinimo metu surinktą informaciją, konstatuoja, jog transporto priemonės (20 vilkikų ir 18 puspriekabių) laikotarpiu nuo 2012-09-04 iki 2012-09-05, kuomet jas įsigijo UAB „A1“, iš Lietuvos Respublikos teritorijos nebuvo išgabentos. Sandoriai, įvykę 2012 m. rugsėjo mėn. 4–5 dienomis tarp Pareiškėjos – „K1“ – I. T. I. B. – UAB „T1“ – UAB „A1“ nepatvirtinti jų esmę ir turinį atspindinčiais dokumentais ir praktiškai negalėjo būti įgyvendinti. Be to, tokie sandoriai yra ekonomiškai nepagrįsti, nes netikslinga per tokį trumpą laiką tarpą išgabenti iš Lietuvos Respublikos teritorijos transporto priemones, o po to vėl atsivežti į Lietuvą, į tą pačią UAB „A1“ aikštelę. Daroma išvada, kad vietos mokesčių administratoriaus surinkti įrodymai paneigia Pareiškėjos tvirtinimą dėl prekių išgabavimo iš Lietuvos Respublikos teritorijos, todėl Pareiškėjai pagrįstai apskaičiuotas ir nurodytas į biudžetą sumokėti 456 805 Lt PVM (2 175 263,93 Lt x 21proc.).

Inspekcija, atsakydama į Pareiškėjos motyvus dėl 2 priekabų buvimo Lietuvoje fakto (Pareiškėja skunde Inspekcijai nurodė, kad dvi priekabos, kurios buvo perduotos Pareiškėjai 2012 m. rugsėjo mėn., faktiškai visą laiką buvo saugomos Olandijoje ir Danijoje, todėl šios priekabos net teoriškai negalėjo būti perduotos su 21 proc. PVM tarifu, nes tiekimas vyko ne Lietuvos Respublikos teritorijoje), nurodo, kad remiantis mokestinėje byloje esančiais dokumentais,

transporto priemonės buvo įsigytos Lietuvoje. T. y. 20 vilkikų ir 18 puspriekabių Pareiškėja įsigijo iš AB „S1“ 2012-09-04 pasirašiusi turto priėmimo-perdavimo aktą, kurio 3 p. nurodyta, kad abi šalys, t. y., AB „S1“ ir Pareiškėja, prieš priimant turtą (transporto priemones) jį nuodugnai apžiūrėjo UAB „A1“ aikštelėje. Anot Inspekcijos, nors Pareiškėja ir teigia, kad „turi visus šią aplinkybę pagrindžiančius dokumentus“, tačiau nei patikrinimo metu, nei su pastabomis ar skundu Inspekcijai nepateikė dokumentų, įrodančių, jog dvi puspriekabės buvo saugomos Olandijoje ir Danijoje.

Sprendime taip pat nurodoma, kad patikrinimo akte dėl užsienio įmonėms parduotų lengvųjų automobilių taikyto 0 proc. PVM tarifo pažeidimų nebuvo nustatyta ir nuo jų patikrinimo akte papildomas PVM neapskaičiuotas, todėl Inspekcija atmetė Pareiškėjos skundo argumentus dėl to, kad Vilniaus AVMI aplaidžiai tyrė bylos faktines aplinkybes ir nepagrįstai PVM apskaičiavo nuo 2 lengvųjų automobilių.

Inspekcija sprendime taip pat pasisako dėl Pareiškėjos motyvų, susijusių su buhalterinės apskaitos vedimu. Nurodoma, kad buhalterinės apskaitos organizavimą, apskaitos dokumentus ir registrus bei jų saugojimą, klaidų taisymą, atsakomybę už apskaitos organizavimą ir apskaitos dokumentų išsaugojimą nustato 2001-11-06 Buhalterinės apskaitos įstatymas Nr. IX-574 (toliau – BAĮ). Inspekcija, pasisakydama šiuo skundo aspektu, rėmėsi atitinkamomis BAĮ (2 str., 12 str. 1 dalies, 13 str.) nuostatomis ir 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 40 straipsniu, kad mokėtojas privalo: „teisingai apskaičiuoti mokesį, vadovaudamasis mokesčių įstatymais“. Sprendime nurodoma, kad remiantis Pareiškėjos tikrinimui pateiktais dokumentais buvo nustatyta, kad ji „K1“ parduotas prekes apmokestino 0 proc. PVM tarifu, tačiau, pažeisdama PVMĮ 49 ir 56 straipsnių nuostatas, nepateikė įrodymų, pagrindžiančių lengvatinio PVM tarifo taikymo pagrįstumą. Inspekcijos teigimu, kadangi nebuvo pateikti duomenys, patvirtinantys, jog pagal „K1“ išrašytas PVM sąskaitas faktūras prekės buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos, todėl patikrinimo metu buvo konstatuota, kad ūkinės operacijos neįvyko būtent tokiomis aplinkybėmis, kurios atspindėtos buhalterinės apskaitos dokumentuose. Todėl, centrinio mokesčių administratoriaus teigimu, patikrinimo akte pagrįstai nurodyta, jog buhalterinė apskaita pas Pareiškėją tvarkoma iš dalies nesilaikant BAĮ nuostatų, o Pareiškėjos prašymas panaikinti atitinkamą sprendimo dalį dėl buhalterinės apskaitos pažeidimų, negali būti tenkinamas.

Atsakydama į Pareiškėjos motyvus dėl skirtos baudos dydžio sumažinimo iki 10 procentų, nes Pareiškėja aktyviai bendradarbiauja su mokesčių administratoriumi, Inspekcija nurodo, jog ginčo byloje 30 proc. PVM bauda Pareiškėjai buvo skirta pagrįstai. Vilniaus AVMI, skirdama baudą, nustatė tiek mokesčių mokėtojo atsakomybę sunkinančių aplinkybių (transporto priemonės pagal „K1“ išrašytas PVM sąskaitas faktūras nebuvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos, Pareiškėja prekių tiekimui nepagrįstai pritaikė 0 proc. PVM tarifą; dėl Pareiškėjos nesąžiningų veiksmų padaryta didelė žala valstybės biudžetui; Pareiškėja nepripažįsta padariusi pažeidimą), tiek ir ją švelninančių (Pareiškėja geranoriškai bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi), todėl nebuvo teisinio pagrindo skirti Pareiškėjai nei maksimalios, nei minimalios baudos dydžio.

Taip pat sprendime nurodoma, kad Pareiškėja nepagrįstai teigė, jog 10 105 Lt PVM delspinigiai apskaičiuoti nuo visos PVM nepriemokos, neatsižvelgus į PVM atskaitą, kurią Pareiškėja įgijo, įsigijusi vilkikus iš AB „S1“. Inspekcija nurodo, kad, įvertinus patikrinimo metu nustatytus pažeidimus, matyti, jog patikrinimo metu nebuvo fiksuoti pažeidimai, susiję su transporto priemonių įsigijimu iš AB „S1“, kurio metu į PVM atskaitą buvo įtraukta 318 538,76 Lt pirkimo PVM suma ir dėl to nebuvo apskaičiuotos papildomai mokėtinos į biudžetą PVM sumos. Iš prie ginčijamo sprendimo pridėtos delspinigių apskaičiavimo lentelės (1 priedas) matyti, jog, apskaičiuodama 10 105 Lt PVM delspinigių sumą, Vilniaus AVMI atsižvelgė į Pareiškėjos apskaitos kortelėje buvusias nesugretintas arba permokos sumas. Todėl, atsižvelgiant į tai, kad

Pareiškėja su skundu centriniam mokesčių administratoriui nepateikė jokių skaičiavimų savo teiginiui pagrįsti, apskaičiuota 10 105 Lt PVM delspinigių suma paliekama nepakeista.

Pareiškėja su Inspekcijos sprendimu nesutinka.

Dėl buhalterinės apskaitos

Nurodoma, kad mokesčių administratoriaus sprendimuose nepagrįstai teigiama, kad Pareiškėjos buhalterinė apskaita tvarkoma iš dalies nesilaikant BAI nuostatų. Pareiškėja teigia, kad Vilniaus AVMI akte žodis į žodį perrašė ikiteisminio tyrimo byloje Nr. 06-1-00093-12 pateiktas išvadas, o sprendimu jas patvirtino, savarankiškai jų nevertindama ir neįsigilinus į jos esmę bei Pareiškėjos argumentus. Aplinkybė, jog kilo ginčas dėl prekių išgabavimo į Lenkiją pagrįstumo, dar nereiškia, kad Pareiškėja netinkamai tvarko buhalterinę apskaitą, nes ji tinkamai ir laiku deklaravo visas įvykusias ūkines operacijas, o tai, kad vėliau paaiškėjo, jog galimai Pareiškėjos kontrahentai galėjo padaryti tam tikrų pažeidimų, susijusių su PVM sumokėjimu ir deklaravimu, nereiškia, kad ji netinkamai tvarko buhalterinę apskaitą.

Pareiškėja prašo Komisijos savarankiškai ir objektyviai įvertinti aplinkybes (priežastis), dėl ko ikiteisminio tyrimo byloje Nr. 06-1-00093-12 buvo įrašyta išvada dėl tariamų buhalterinės apskaitos pažeidimų ir panaikinti atitinkamą sprendimo dalį, kaip neteisėtą, nepagrįstą ir neturinčią nieko bendro su Pareiškėjos mokestiniu patikrinimu.

Dėl PVM nepriemokos ir 0 proc. PVM tarifo taikymo

Pareiškėja nurodo, kad ji surinko visus įmanomus ir įprastinėmis sąlygomis protingo žmogaus kriterijus atitinkančius įrodymus, kurie neabejotinai įrodo ir pagrindžia faktą, kad parduoti vilkikai tikrai išgabenti iš Lietuvos Respublikos teritorijos ir to priežastis buvo būtent Pareiškėjos ir „K1“ sudaryta 2012-08-24 pirkimo-pardavimo sutartis (toliau – Ginčo sutartis). Vilkikų pirkėjas ir jo atstovas Lietuvoje UAB „A1“ pateikė Pareiškėjai ne tik papildomus pirkėjo patvirtinimus dėl vilkikų išgabavimo iš Lietuvos Respublikos teritorijos, tarptautinius gabavimo keliais važtaraščius (CMR) (kas buvo nebūtini ir pertekliniai dokumentai), tačiau ir *VIA TOOL* išrašus, kurie patvirtina, kad visi vilkikai faktiškai judėjo Lenkijos kelių sistemoje, t. y. buvo Lenkijos teritorijoje po Ginčo sutarties sudarymo momento. „K1“ atstovai savo parašais ir antspaudais patvirtino, kad visos parduotos transporto priemonės 2012-09-04 buvo pristatytos į jos būstinę, esančią (*duomenys neskelbtini*) Lenkijoje. Šią aplinkybę patvirtino ir UAB „A1“, kuri rūpinosi sandorio sudarymu ir tinkamu įvykdymu (teikė tarpininkavimo paslaugas). Abejoti vilkikų ir puspriekabių išvykimo iš Lietuvos faktų neleido ir sandoryje tarpininkavusi UAB „A1“, kuri ne kartą buvo nurodžiusi, kad vilkikai skirti parduoti ir naudoti Jungtiniuose Arabų Emyratuose (JAE), į kur bus nugabenti per Olandiją. Šiai aplinkybei patvirtinti UAB „A1“ pateikė dokumentus, įrodančius, kad vilkikai ir puspriekabės buvo pakrautos Olandijoje į keltą.

Kilus abejonių dėl vilkikų ir puspriekabių išvykimo iš Lietuvos, UAB „A1“ vadovas D. K. Pareiškėjos direktoriui 2012 m. spalio mėn. papildomai pateikė išrašus iš Lenkijoje veikiančios *VIA TOOL* kelių mokesčių sistemos, iš kurios duomenų matyti, kad visi vilkikai 2012 m. rugpjūčio 25–28 dienomis važiavo Lenkijos keliais – mokėjo kelių mokesčius, kas neabejotinai įrodo, kad jos perleistos transporto priemonės išvyko iš Lietuvos.

Skunde nurodoma, jog Pareiškėjai nebuvo pagrindo abejoti jos kontrahento „K1“ realiu egzistavimu, nes ši įmonė turi savo internetinį puslapį, kuriame reklamuoja prekybą sunkiuoju transportu ir yra gerai vertinama viešai pasiekiamuose oficialiuose šaltiniuose (www.google.lt). Pareiškėjos nuomone, jos vadovo L. B. elgesys, siekiant įsitikinti sandorio partnerių veiklos teisėtumu, gerokai viršijo vidutinio verslininko rūpestingumo standartą, nustatytą ESTT 2012-06-

21 sprendime sujungtose bylose *Mahagében* (C-80/11) ir *Dávid* (C-142/11). Pasak Pareiškėjos, šiuo atveju neįmanoma iš asmens reikalauti atlikti daugiau patikrinimo veiksmų, nes visos priemonės ir įmanomos priemonės buvo išnaudotos.

Pareiškėja prašo atsižvelgti į tai, kad Inspekcijos sprendime nepagrįstai konstatuota, jog Pareiškėjai vilkikai ir priekabos buvo perduotos tik 2012-09-04. Paaiškinama, kad 2012-09-04 buvo pasirašyta tik AB „S1“ PVM sąskaita faktūra ir priėmimo-perdavimo aktas, nors vilkikai su jų dokumentais *de facto* buvo perduoti vilkikus ir priekabas saugojusiai UAB „A1“ nuo pat 2012 m. balandžio mėnesio, kur jie buvo saugomi visą ginčo su AB „S1“ laikotarpį. AB „S1“ niekada nesaugojo ir niekada neturėjo nei transporto priemonių, nei jų dokumentų. PVM sąskaitos faktūros išrašymas ir turto priėmimo-perdavimo akto pasirašymas 2012-09-04 buvo formalus veiksmas, kuriuo buvo įformintas visiškas pirkimo-pardavimo sutarties įvykdymas.

Nurodoma, jog Inspekcija neigia akivaizdų faktą, kad Pareiškėja vilkikais ir priekabomis turėjo teisę disponuoti nuo pat taikos sutarties ir vilkikų pirkimo-pardavimo sutarties pasirašymo su AB „S1“ momento, priešingu atveju AB „S1“ nebūtų leidęs tretiesiems asmenims („K1“) daryti įmokų už Pareiškėją. 2012-09-04 turto priėmimo-perdavimo akte įrašyta sąlyga dėl turto apžiūrėjimo yra standartinė sąlyga, kuri reiškia, kad pardavėjas neatsako už turto būklę. Tokia standartinė sąlyga naudojama tam, kad Pareiškėja nereikštų pretenzijų dėl turto kainos, nes būtent Pareiškėja faktiškai ir disponavo turtu nuo 2012 m. rugpjūčio mėnesio. Taip pat nurodoma, jog 98 434 Eur sumokėjimas buvo būtinas, siekiant visiškai atsiskaityti su AB „S1“ ir gauti turto priėmimo-perdavimo aktą, kuris yra formali nuosavybės teisės perėjimo sąlyga pagal Pareiškėjos ir AB „S1“ pasirašytą pirkimo-pardavimo sutartį.

Teigiama, kad Pareiškėja negali būti objektyviai atsakinga už tai, kad Lenkijos mokesčių administratorius nenustatė, kokie asmenys vairavo vilkikus, ar tai, kad transporto priemonės nebuvo įregistruotos Lenkijoje. Pareiškėja savo jėgomis net teoriškai negalėjo patikrinti šių aplinkybių teisingumo, ar atlikti kokius nors patikrinimo veiksmus, kad surinktų kuro Lenkijoje pylimo kvitus, vairuotojų vardus ir pavardes ar kitus įrodymus. Pareiškėja nebuvo vežėjas, todėl negalima reikalauti iš jos dokumentų, kuriuos gali turėti tik prekių vežėjas. Pabrėžiama, kad Inspekcija taip pat nepaaiškina, kaip dar rūpestingiau ir atsakingiau galėjo elgtis Pareiškėja susiklosčiusioje situacijoje.

Pareiškėjos tvirtinimu, pirkimo-pardavimo sutartis privalo būti aiškinama ne pažodžiui, o atsižvelgiant į realius šalių veiksmus, kurie šiuo atveju akivaizdžiai patvirtina faktą, kad AB „S1“ niekada nekontroliavo ginčo vilkikų ir priekabų, o disponavimas jais *de facto* buvo perduotas UAB „A1“, kuri galėjo transporto priemonėmis disponuoti taip, kaip tik įmonei buvo patogiau. Šiuo atveju 2012 m. rugpjūčio pradžioje paaiškėjus faktiniam naujajam vilkikų ir priekabų savininkui (Pareiškėjai), visi tolimesni veiksmai buvo derinami tiesiogiai su Pareiškėja, o AB „S1“ niekaip nedraudė ir neribojo Pareiškėjos ir UAB „A1“ galimybės pervežti vilkikus, juos remontuoti ir kt. Inspekcijos išvada, kad Pareiškėja dalyvavo veikloje, nukreiptoje į PVM sukčiavimą, yra akivaizdžiai nepagrįsta ir neteisėta, nes Pareiškėja negalėjo nuspėti, kad už vilkikus nebus Lenkijoje deklaruotas ir sumokėtas PVM.

Dėl vilkikų perdavimo aplinkybių

Pareiškėja teigia, jog Inspekcija nepagrįstai abejoja vilkikų išgabenimo faktu iš Lietuvos 2012-08-25, remdamasi tuo, kad vilkikų priėmimo-perdavimo aktai buvo surašyti vėliau nei jie išgabenti iš Lietuvos. Akcentuojama, kad AB „S1“ niekada faktiškai nebuvo perėmus vilkikų ir jais nesinaudojo. Vilkikai, jų dokumentai, rakteliai ir viskas, kas su jais susiję, nuo 2012 m. vasario–kovo mėn. buvo saugomi UAB „A1“ saugojimo aikštelėje. AB „S1“ neturėjo teisės kam nors perduoti vilkikų, nes Pareiškėjos iniciatyva vilkikų atžvilgiu buvo taikytos laikinosios apsaugos priemonės, t. y. draudimas perduoti kam nors kitam, negu Pareiškėjai.

Pareiškėja nurodo, jog nuo 2012 m. gegužės mėn. derėjosi su AB „S1“ dėl vilkikų įsigijimo kainos, ir, liepos mėn. pabaigoje susitarus dėl vilkikų įsigijimo, ji ėmė ieškoti jiems pirkėjo, nors teisiškai vilkikai dar priklausė AB „S1“. Pareiškėja 2012 m. rugpjūčio mėn. rado pirkėją ir 2012-08-22 iš esmės suderino vilkikų pardavimo sąlygas su „K1“, kuri sutiko sumokėti visą vilkikų kainą Pareiškėjai, kad ši galėtų atsiskaityti su AB „S1“. Visi atsiskaitymai vyko bankiniais pavedimais. „K1“ vėluojant atsiskaityti, nei AB „S1“, nei Pareiškėja negalėjo net teoriškai pasirašyti vilkikų priėmimo-perdavimo aktų, nes iškiltų pavojus prarasti transporto priemones ir nebegauti atsiskaitymo. Vilkikai faktiškai „K1“ buvo perduoti turint galutinį susitarimą su AB „S1“ dėl vilkikų įsigijimo.

Atsižvelgiant į išdėstytas aplinkybes, daroma išvada, jog vilkikų priėmimo-perdavimo aktai buvo tik formali atsiskaitymo už vilkikus garantija, kuri negali būti vertinama kaip įrodymas, kad vilkikai negalėjo būti perduodami ar perduodami anksčiau, negu 2012 m. rugsėjo 4–5 d.

Dėl dviejų priekabų buvimo Lietuvoje fakto

Pareiškėja nurodo, kad aplinkybę, jog priėmimo-perdavimo aktai šalių yra naudojami kaip atsiskaitymo garantija, pagrindžia ir tai, kad dvi priekabos, kurios buvo perduotos Pareiškėjai 2012 m. rugsėjo mėn., faktiškai visą laiką buvo saugomos Olandijoje ir Danijoje, todėl šios priekabos net teoriškai negalėjo būti perduotos su 21 proc. PVM tarifu (tiekimas vyko ne Lietuvos Respublikos teritorijoje).

Dėl lengvųjų automobilių PVM

Pareiškėjos teigimu, Inspekcija aplaidžiai tyrė bylos aplinkybes ir PVM apskaičiavo nuo 2 lengvųjų automobilių (*Audi A8* ir *Subaru Legacy*), kurie buvo perduoti visiškai kitiems asmenims ir visiškai nesusiję su vilkikų pardavimu. Pasak Pareiškėjos, šių automobilių kaina dėl nepaaiškinamų priežasčių įtraukta į bendrą PVM apskaičiavimo bazę ir susieta su automobilių pardavimu „K1“. Inspekcija neatsižvelgė į tai, kad minėti automobiliai buvo įtraukti į tą patį 2012-09-04 priėmimo-perdavimo aktą.

Dėl baudų ir delspinigių

Pareiškėjos nuomone, jai nepagrįstai buvo skirta 30 proc. dydžio bauda, nes ji aktyviai bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, todėl jai negali būti skirta didesnė nei 10 proc. dydžio bauda. Pareiškėjos teigimu, delspinigiai jai neteisėtai skaičiuojami nuo visos tariamos PVM nepriemokos sumos, nors ji turi milžiniškas PVM atskaitos sumas. Pasak Pareiškėjos, Inspekcija neįvertino aplinkybės, kad Pareiškėja, įsigijusi iš AB „S1“ vilkikus, įgijo teisę į PVM atskaitą, todėl delspinigiai Pareiškėjai neskaičiuotini.

Pareiškėja, atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, prašo Komisijos panaikinti Inspekcijos 2014-01-29 sprendimą Nr. 69-6.

Taip pat Pareiškėja prašo atsižvelgti į tai, kad iš esmės visa ginčo faktinė situacija paremta FNTT vykdomo ikiteisminio tyrimo L. B. atžvilgiu medžiaga, todėl, vadovaujantis MAĮ 156 str. 1 dalimi, yra tikslinga svarstyti klausimą dėl mokestinio ginčo nagrinėjimo sustabdymo iki kol bus baigtas ikiteisminis tyrimas dėl vilkikų pardavimo aplinkybių.

Iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjos skundas atmestinas, o Inspekcijos 2014-01-29 sprendimas Nr. 69-6 tvirtintinas.

Ginčas tarp šalių vyksta dėl papildomai apskaičiuoto PVM ir su juo susijusių sumų, mokesčių administratoriui konstatavus, kad Pareiškėja, pažeisdama PVMĮ 49 str. 1 punkto ir 56

straipsnio nuostatas, nepagrįstai Lenkijos įmonei „K1“ tiekias prekes apmokestino 0 proc. PVM tarifu.

Ginčo sandorių sudarymo metu galiojančio PVMĮ 49 str. 1 dalyje (2004-01-15 įstatymo Nr. IX-1960 redakcija) nustatyta, kad taikant 0 procentų PVM tarifą apmokestinamos prekės, tiekiamos kitoje valstybėje narėje įregistruotam PVM mokėtojui ir išgabėtos iš šalies teritorijos į kitą valstybę narę (neatsižvelgiant į tai, kas (prekių tiekėjas, pirkėjas ar bet kurio iš jų užsakymu trečioji šalis) prekes gabena). Pagal PVMĮ 56 str. 1 dalį (2010-11-30 įstatymo Nr. XI-1187 redakcija) PVM mokėtojas, pritaikęs 0 proc. PVM tarifą pagal šio įstatymo 49 straipsnį, privalo turėti įrodymus, kad prekės išgabėtos iš šalies teritorijos, o tais atvejais, kai 0 proc. PVM tarifas taikomas prekes tiekiant kitoje valstybėje narėje registruotam PVM mokėtojui, – ir įrodymus, kad asmuo, kuriam prekės išgabėtos, yra kitoje valstybėje narėje registruotas PVM mokėtojas. To paties straipsnio 5 dalyje (2009-06-23 įstatymo Nr. XI-317 redakcija) numatyta, kad nepaisant kitų šio straipsnio nuostatų, mokesčių administratorius turi teisę savo iniciatyva pats ar per tam įgaliotas teisėsaugos institucijas surinkti papildomus įrodymus 0 proc. PVM tarifo pritaikymo pagrįstumui įvertinti. Gavus įrodymų, kad prekių tiekimui, prekių įsigijimui iš kitos valstybės narės ar paslaugų teikimui 0 proc. PVM tarifas pritaikytas nepagrįstai, toks prekių tiekimas, prekių įsigijimas iš kitos valstybės narės ar paslaugų teikimas apmokestinamas taikant standartinį PVM tarifą arba lengvatinį PVM tarifą, jeigu jis šioms prekėms arba paslaugoms nustatytas.

Komisija pažymi, jog PVM yra visos ES mastu harmonizuotas mokestis, kurio principai bei apmokestinimo mechanizmas reglamentuoti ES teisės aktų lygmeniu (t. y. PVM visose ES valstybėse narėse iš principo veikia vienodai, atsižvelgiant į kiekvienoje valstybėje narėje taikomas išimtis, kurias leidžia ES teisė), o būtent, 2006-11-28 Tarybos direktyva 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (toliau – ir PVM direktyva), todėl Komisija, aiškindama ir taikydama ginčo teisinius santykius reglamentuojančias PVMĮ nuostatas, atsižvelgia į PVM direktyvos nuostatas, jos tikslus bei ESTT praktiką, nes būtent ESTT yra priskirta oficialaus ES teisės normų aiškinimo funkcija.

PVM direktyvos 138 straipsnio (PVMĮ 49 straipsnis būtent ir įgyvendina šias PVM direktyvos nuostatas) 1 dalyje nustatyta, kad valstybės narės neapmokestina prekių tiekimu, kai tas prekes pardavėjas ar prekes įsigyjantis asmuo išsiunčia ar išgabena į paskirties vietą, esančią Bendrijoje, bet ne jos atitinkamoje teritorijoje, kitam apmokestinamajam asmeniui ar neapmokestinamajam juridiniam asmeniui, veikiančiam kaip tokiam, į kitą valstybę narę nei ta, kurioje pradėtas prekių siuntimas ar gabėnimas, arba kai tai atliekama pardavėjo ar prekes įsigyjančio asmens vardu.

Pažymėtina, jog šis prekių tiekimu apmokestinimo mechanizmas skirtas atvejams, kai prekės yra tiekiamos iš vienos valstybės narės į kitą valstybę narę: valstybė narė, iš kurios pradedamas tiekimas, dėl kurio atliekamas siuntimas ar gabėnimas Bendrijos viduje, vykdo atleidimą nuo mokesčio, o valstybė narė, į kurią atsiunčiamos ar atgabėtos prekės, vykdo įsigijimo Bendrijos viduje apmokestinimą. Šio mechanizmo tikslas yra perleisti mokestines pajamas valstybei narei, kurioje galutinai suvartojamos atsiųstos ar atgabėtos prekės. ESTT 2007-09-27 sprendime byloje Nr. C-409/04 *Teleos plc* ir kt. pabrėžė, kad minėto mechanizmo veikimo pirminė sąlyga yra ta, kad sandoris vykdomas Bendrijos viduje ir vyksta fizinis prekių judėjimas iš vienos valstybės į kitą. ESTT pabrėžė, kad be sąlygų prekių pirkėjui ir pardavėjui, prekių atleidimui nuo mokesčių keliamos dvi sąlygos. Pirma, pirkėjui turi būti perleidžiama teisė disponuoti prekėmis kaip savo kilnojamuoju materialiuoju turtu, antra, pardavėjas ar prekių įsigyjantis asmuo arba asmuo, veikiantis jų vardu, šias prekes turi atsiųsti arba atgabenti įsigyjančiam asmeniui į kitą valstybę narę nei valstybė narė, iš kurios prekės yra išsiųstos ar išgabėtos, t. y. prekių fiziškai neturi būti tiekėjo valstybėje narėje.

Taigi pagal susiklosčiusių teisinių santykių reglamentavimą Lietuvoje bei ESTT suformuotą praktiką, siekiant nustatyti, ar mokesčių mokėtojas turėjo teisę tiekimui taikyti 0 proc. PVM tarifą, turi būti įvertinamos trys sąlygos: 1) ar prekės buvo tiekiamos atitinkamoje valstybėje

narėje registruotam PVM mokėtojui ir ar jas tiekė PVM mokėtojas; 2) ar pirkėjas įgijo teisę disponuoti prekėmis kaip savo bei 3) ar prekės buvo fiziškai išgabentos iš tiekėjo šalies teritorijos. 0 proc. PVM tarifo taikymo pagrindas yra visų trijų sąlygų egzistavimas. Tais atvejais, kai šios sąlygos netenkinamos, turi būti vertinamas tiekėjo sąžiningumas – jeigu įrodoma, kad tiekėjas buvo sąžiningas ir elgėsi rūpestingai, ėmėsi visų būtinų ir reikalingų priemonių, kad įsitikintų, jog nedalyvauja mokesčių sukčiavime, papildomas PVM jam neturi būti apskaičiuojamas.

ESTT yra pabrėžęs, jog nė vienoje PVM direktyvos nuostatoje konkrečiai nenumatyta, kokius įrodymus apmokestinamieji asmenys privalo pateikti, kad galėtų pasinaudoti neapmokestinimu PVM. Pagal PVM direktyvos 131 straipsnį valstybės narės turi nustatyti sąlygas, kuriomis jos neapmokestina prekių tiekimo Bendrijos viduje, siekdamos užtikrinti teisingą ir paprastą (tinkamą ir sąžiningą) neapmokestinimo atvejus reglamentuojančių nuostatų taikymą bei užkirsti kelią galimiems mokesčių vengimo, išsisukinėjimo ar piktnaudžiavimo atvejams. LVAT praktikoje dėl 0 proc. PVM tarifo taikymo tiekimams Bendrijos viduje laikomasi pozicijos, jog, pirma, būtent mokėtojo pareiga yra įrodyti sąlygų, kurioms esant taikytinas 0 proc. PVM tarifas, buvimą; antra, turimi duomenys, kuriais mokėtojas remiasi, turi nekelti abejonių, nes tai yra mokėtojo pareiga ir ji turi būti įvykdyta tinkamai, siekiant pasinaudoti atitinkama mokestine teise (pvz., 2009-03-10 nutartyje adm. byloje Nr. A⁴⁴²-376/2009; 2009-08-17 nutartyje adm. byloje Nr. A⁴³⁸-867/2009; 2010-06-28 nutartyje adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-1054/2010; 2010-08-23 nutartyje adm. byloje Nr. A⁴³⁸-716/2010; 2012-03-26 nutartyje adm. byloje Nr. A⁴³⁸-1276/2012; 2013-09-16 nutartyje adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-1752/2013 ir kt.).

Iš bylos medžiagos matyti, jog Pareiškėja 2012-08-22 turto pirkimo-pardavimo sutartimi Nr. TPS 2012-08-21/29457 iš AB „S1“ už 1 835 390 Lt, iš jų 318 538,76 Lt PVM, įsigijo 40 eksploatuotų transporto priemonių: 20 balninių vilkikų *Euro 5 Mercedes Benz ACTROS*, 18 tentinių puspriekabių *Schwarzmueller SPA 3/E* ir 2 lengvuosius automobilius *Audi A8* ir *Subaru Legacy*. Pagal 2012-09-04 turto priėmimo-perdavimo aktą AB „S1“ perdavė, o Pareiškėja priėmė nuosavybėn 40 vnt. eksploatuotų transporto priemonių, prieš tai šį turtą nuodugniai apžiūrėjusi, susipažinusi su turto technine būkle ir esamais defektais. AB „S1“ minėto turto pardavimą Pareiškėjai įformino 2012-09-04 PVM sąskaita faktūra serija PD Nr. 12089458.

Iš bylos medžiagos taip pat matyti, jog 2012-08-24 Pareiškėja su Lenkijos įmone „K1“ sudarė 38 vnt. transporto priemonių (vilkių ir puspriekabių) pirkimo-pardavimo sutartį Nr. 20120824. Šalys sutarė, kad prekių kaina yra 630 000 Eur (2.1 punktą). Pareiškėja minėtų prekių tiekimą Lenkijos įmonei „K1“ įformino 2012-09-04 PVM sąskaitomis faktūromis NTL Nr. 00007–NTL Nr. 00044, jose nurodant, kad prekė pagal PVMĮ 49 straipsnį yra ne PVM objektas Lietuvoje.

Byloje nustatyta, jog lengvąjį automobilį *Subaru Legacy* Pareiškėja pagal 2012-09-12 PVM sąskaitą faktūrą NTL Nr. 00045 perdavė užsienio įmonei *P1 (duomenys neskelbtini)*, o *Audi A8* – pagal 2012-09-17 PVM sąskaitą faktūrą NTL Nr. 00046 užsienio įmonei „C2“ (*duomenys neskelbtini*).

Pareiškėja visas į ES tiekiamas prekes, vadovaudamasi PVMĮ 49 straipsniu, apmokestino 0 proc. PVM tarifu, duomenis apie transporto priemonių tiekimą apskaitė 2012 m. rugsėjo mėn. išrašomų PVM sąskaitų faktūrų registre, deklaravo Vilniaus AVMI pateiktoje PVM deklaracijoje (FR0600) bei prekių tiekimo ir paslaugų teikimo į kitas ES valstybes nares ataskaitoje (FR0564).

Vietos mokesčių administratorius, mokestinio patikrinimo metu įvertinęs Pareiškėjos taikyto nulinio PVM tarifo pagrįstumą, padarė išvadą, jog dėl į ES parduotiems lengviesiems automobiliams (2 vnt.) taikyto 0 PVM tarifo pažeidimų nenustatyta, tačiau Pareiškėja nepateikė pakankamai įrodymų, patvirtinančių, jog „K1“ parduoti vilkikai ir puspriekabės (38 vnt.) buvo išgabenti iš Lietuvos Respublikos teritorijos į kitos valstybės narės (Lenkijos Respublikos) teritoriją. Be to, Pareiškėja nesiėmė priemonių, kad įsitikintų, ar sandoris, kurį sudaro su „K1“, nelemia jos dalyvavimo sukčiavimo PVM srityje, priešingai, elgėsi nesąžiningai, nes dėl „K1“ parduotų vilkių ir puspriekabių perdavimo ir gabavimo pateikė prieštarinę informaciją

(patikrinimo akto 11–12 psl.). Vilniaus AVMI konstatavo, kad Pareiškėja nagrinėjamu atveju pažeidė PVMĮ 49 str. 2 dalies ir 56 straipsnio nuostatas, todėl, vadovaudamasi PVMĮ 56 str. 4 ir 5 dalimis, ginčo prekių tiekimams taikė standartinį PVM tarifą ir apskaičiavo Pareiškėjai 456 805 (2 175 263,93 Lt x 21 proc.) Lt mokėtiną PVM.

Inspekcija skundžiamame sprendime sutiko su vietos mokesčių administratoriaus pozicija, jog Pareiškėjos „K1“ parduotos transporto priemonės (20 vilkikų ir 18 puspriekabių) laikotarpiu nuo 2012-09-04 iki 2012-09-05 (kuomet jas įsigijo UAB „A1“) iš Lietuvos Respublikos teritorijos nebuvo išgabentos, todėl padarė išvadą, kad Vilniaus AVMI pagrįstai Pareiškėjos atliktus minėtų prekių tiekimus apmokestino standartiniu PVM tarifu.

Pareiškėja, nesutikdama su Inspekcijos išvadomis, skunde Komisijai teigė, jog ji pagrįstai ir teisėtai, vadovaudamasi PVMĮ 49 str. 1 dalimi, ginčo prekių tiekimus Lenkijos įmonei „K1“ apmokestino 0 proc. PVM tarifu, nes „K1“ perleistos transporto priemonės išvyko iš Lietuvos Respublikos ir tai, pasak Pareiškėjos, pagrindžia jos mokesčių administratoriui pateikti įrodymai: Pareiškėjos ir „K1“ sudaryta 2012-08-24 pirkimo-pardavimo sutartis, „K1“ patvirtinimai dėl vilkikų išgabavimo iš Lietuvos Respublikos teritorijos, tarptautiniai gabavimo keliais važtaraščiai (CMR) bei *VIA TOOL* išrašai, kad visi vilkikai faktiškai judėjo Lenkijos kelių sistemoje, t. y. buvo Lenkijos teritorijoje po minėtos pirkimo-pardavimo sutarties sudarymo momento.

Pareiškėjos atstovas Komisijos posėdžio metu palaikė skundo argumentus, akcentuodamas ginčo ribas, t. y. nurodydamas, jog ginčas šioje nagrinėjamos bylos dalyje kilęs dėl fakto, ar transporto priemonės buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos, ir ar Pareiškėja, sudarydama šių transporto priemonių pardavimo sandorį su „K1“, buvo sąžininga. Inspekcijos atstovė Komisijos posėdžio metu, replikuodama Pareiškėjos atstovui, pažymėjo, jog ginčas nagrinėjamu atveju taipogi vyksta ir dėl disponavimo ginčo transporto priemonėmis teisės perdavimo „K1“.

Komisija nurodo, jog mokestinės bylos nagrinėjimo ribos negali būti neapibrėžtos. LVAT ne kartą savo praktikoje yra pažymėjęs, jog nagrinėjimo apimtis apsprendžiama pagal pareikštus konkrečius ir aiškius reikalavimus. Tik tiksli jų formuluotė gali atskleisti siekiamas apginti teises ar teisėtus interesus bei padėti visapusiškai ir objektyviai išnagrinėti bylą, taikant teisės aktus, reguliuojančius atitinkamus visuomeninius santykius. Priešingu atveju būtų pažeistas ginčo šalių teisių ir pareigų vienovės principas, procesinių staigmenų negalimumo principas, kultų pagrįstos abejonės dėl teismo nešališkumo (2007-03-01 sprendimas adm. byloje Nr. A¹⁷-217/2007, publikuotoje „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 11, 2007 m., 2011-11-21 nutartis adm. byloje Nr. A⁴⁴²-2754/2011, 2013-01-07 nutartis adm. byloje Nr. A⁶⁰²-2280/2012 ir kt.). Vadovaujantis MAĮ 153 straipsnio nuostatomis, būtent mokesčių mokėtojas, pateikdamas centriniam mokesčių administratoriui skundą, kuriuo yra inicijuojamas mokestinis ginčas, apibrėžia mokestinio ginčo ribas.

Iš byloje esančio Pareiškėjos 2013-12-21 skundo Inspekcijai dėl Vilniaus AVMI 2013-11-29 sprendimo Nr. (4.65)-256-131 dėl patikrinimo akto tvirtinimo matyti, jog Pareiškėja šiame skunde pateikė argumentus ir juos pagrindžiančius įrodymus, susijusius su „K1“ parduotų transporto priemonių išgabavimu iš Lietuvos Respublikos, bei reikalavimą panaikinti minėtą Vilniaus AVMI sprendimą. Pažymėtina, jog vietos mokesčių administratorius sprendime nurodė, jog „mokestinis ginčas iš esmės yra kilęs dėl to, ar Bendrovės pateikti įrodymai patvirtina faktą, jog jos parduotos prekės (20 vilkikų ir 18 puspriekabių), kurių pardavimas buvo apmokestintas 0 proc. PVM tarifu, buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos į kitos valstybės narės – Lenkijos Respublikos teritoriją“ (3 psl. paskutinė pastraipa). Iš Komisijai skundžiamo Inspekcijos sprendimo matyti, jog centrinis mokesčių administratorius taip pat nagrinėjo, ar byloje esantys įrodymai pakankami išvadai, kad ginčo prekės išgabentos iš Lietuvos Respublikos, ir konstatavo, jog „Vilniaus AVMI surinktų tiesioginių bei netiesioginių įrodymų visuma paneigia Bendrovės tvirtinimą dėl prekių išgabavimo iš Lietuvos Respublikos teritorijos“ (10 psl. 5 pastraipa). Taigi matyti, jog tiek vietos, tiek centrinis mokesčių administratorius sprendė, ar ginčo prekės, kurių tiekimui Pareiškėja taikė 0 proc. PVM tarifą, buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos. Dėl

Inspekcijos atstovės Komisijos posėdžio metu nurodyto argumento, kad „K1“ neįgijo teisės disponuoti ginčo transporto priemonėmis, nei skundžiamame sprendime, nei vietos mokesčių administratoriaus sprendime išvadų pateikta nebuvo. Konkrečių įrodymais pagrįstų argumentų dėl minėto teiginio Komisijos posėdžio metu nepateikė ir Inspekcijos atstovė. Todėl Komisija, atsižvelgdama į MAĮ 67 str. 1 dalyje įtvirtintas įrodinėjimo naštos tarp mokesčių administratoriaus ir mokesčių mokėtojo apskaičiuojant mokesčius paskirstymo taisykles, į Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnyje įtvirtintus bendruosius individualaus administracinio akto turiniui keliamus reikalavimus (vienas iš jų – objektyvumo principo laikymasis), laikydama, kad būtent Pareiškėjos skunde išdėstyti reikalavimai apsprendžia šio mokestinio ginčo ribas, konstatuoja, jog ginčo dėl to, kad Pareiškėjos kontrahentas deklaruoto prekių tiekimo sandorio sudarymo laikotarpiu buvo PVM mokėtojas, o taip pat, kad jis įgijo teisę disponuoti ginčo prekėmis kaip savo, nėra. Vienintelė sąlyga, dėl kurios egzistavimo ir vyksta mokestinis ginčas šioje dalyje, yra ta, ar prekės buvo fiziškai išgabentos iš tiekėjo šalies teritorijos, t. y. ginčas iš esmės siejamas dėl įrodymų, kuriais Pareiškėja grindžia jos „K1“ parduotų transporto priemonių išgabėnimą iš Lietuvos Respublikos, vertinimo, leisiančio patvirtinti arba paneigti Pareiškėjos teisę į 0 proc. PVM tarifą.

Komisija pažymi, jog konstatuoti tam tikro fakto buvimą ar nebuvimą galima tik remiantis byloje surinktų įrodymų visuma, o ne atskirais įrodymais. Nustatant teisiškai reikšmingas aplinkybes, turi būti įvertintas surinktų įrodymų pakankamumas, jų nuoseklumas, galimi prieštaravimai, logiškumas, atitinkamų duomenų nurodymo aplinkybės, įrodymų šaltinių patikimumas.

Taip pat pastebėtina, jog teismų praktikoje laikoma, kad tuo atveju, kai nepakanka įrodymų patvirtinti nei mokesčių mokėtojo, nei mokesčių administratoriaus nurodytoms aplinkybėms, sprendimas yra priimamas tos šalies nenaudai, kuriai priklauso neįrodytų aplinkybių įrodinėjimo našta (LVAT 2003-12-15 nutartis adm. byloje Nr. A¹¹-648/2003, paskelbtoje „Administracinių teismų praktika“ Nr. 4, 2004 m.; 2007-03-15 nutartis adm. byloje Nr. A¹⁷-301/2007, publikuotoje „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 11, 2007 m.; 2011-01-03 sprendimas adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-1632/2010). Kaip minėta, vadovaujantis PVMĮ nuostatomis, pareiga įrodyti, jog ginčo transporto priemonės, parduotos Lenkijos įmonei „K1“, buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos, tenka Pareiškėjai. Tačiau, Komisijos vertinimu, Pareiškėjos pateikti dokumentai dėl žemiau išdėstytų priežasčių negali būti laikomi tinkamais įrodymais, patvirtinančiais, kad transporto priemonės buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos įmonei „K1“.

Pareiškėja skunde Komisijai ir Pareiškėjos atstovas Komisijos posėdžio metu laikėsi pozicijos, jog ginčo prekes jų pirkėja Lenkijos įmonė „K1“ išsigabeno į Lenkijos Respubliką sekančią dieną po 2012-08-24 pirkimo-pardavimo sutarties Nr. 20120824 pasirašymo. Tačiau Komisija nurodo, jog šis teiginys nėra patvirtintas objektyviais įrodymais ir prieštarauja byloje esantiems dokumentams.

Pagal 2012-08-24 pirkimo-pardavimo sutarties Nr. 20120824 3.1 punktą Pareiškėja įsipareigojo perduoti prekes „K1“ nuosavybėn ne vėliau kaip per 5 darbo dienas nuo visiško atsiskaitymo pagal šią sutartį momento. Minėta sutartimi šalys sutarė, kad prekių pirkėjas ne vėliau kaip per 5 darbo dienas nuo sutarties pasirašymo momento perves 531 566 Eur į AB „S1“ atsiskaitomąją sąskaitą, nurodant pavedimo paskirtį – „mokėjimas pagal sutartį Nr. TPS 2012-08-21/29457“ (2.2 punktą), o likusią kainos dalį – 98 434 Eur – į Pareiškėjos atsiskaitomąją sąskaitą, nurodant pavedimo paskirtį – „mokėjimas pagal pirkimo-pardavimo sutartį Nr. 20120824“ (2.3 punktą). Sutarties 5.1 punkte nurodyta, jog šalių susitarimu prekės yra perduodamos pirkėjo įgaliotam asmeniui ir perdavimo metu yra pasirašomas transporto priemonių perdavimo-priėmimo aktas. Pirkėjas nuosavybės teisę į transporto priemones įgyja, pasirašius perdavimo-priėmimo aktą ir pardavėjo pateiktą PVM sąskaitą faktūrą.

Bylos duomenimis „K1“ už 2012-08-24 pirkimo-pardavimo sutartimi įsigytas prekes į AB „S1“ sąskaitą 415 000 Eur pervėdė 2012-08-30, 116 566 Eur – 2012-09-03 (AB „S1“ 2012-11-20

operatyvaus patikrinimo ataskaita Nr. 430-3758). Likusią 98 434 Eur sumą į Pareiškėjos sąskaitą 2012-09-05 pervėdė UAB „A1“ 2012-09-04 priedo prie sutarties Nr. 20120824 pagrindu.

Iš bylos medžiagos matyti, jog ginčo transporto priemonių perdavimo-priėmimo aktas Nr. 20120829 surašytas 2012-08-29, Pareiškėja prekių tiekimą „K1“ PVM sąskaitomis faktūromis įformino 2012-09-04.

Taigi sistemiškai įvertinus pirkimo-pardavimo sutarties nuostatas ir nustatytas faktines aplinkybes, visų pirma, teigtina, jog „K1“ negalėjo ginčo prekes išgabenti iš Lietuvos Respublikos 2012-08-25, nes ji jas iš Pareiškėjos perėmė 2012-08-29, o nuosavybės teisę įgijo tik 2012-09-04. Be to, atsižvelgiant į tai, kad pirmoji įmoka už prekes buvo sumokėta 2012-08-30, verslo logika nepaaiškinami Pareiškėjos veiksmai 2012-08-25 perduoti pirkėjui transporto priemonės išsigabenti, nereikalaujant ir niekaip neužsitikrinant atsiskaitymo už jas.

Komisijos vertinimu, aplinkybę, kad Pareiškėja ar ginčo transporto priemonių pirkėja „K1“ negalėjo šių transporto priemonių išgabenti iš Lietuvos Respublikos 2012-08-25, patvirtina ir tai, kad tik 2012-09-04 Pareiškėjai buvo perduotos ginčo prekės, kurias ji įsigijo iš AB „S1“. Iš byloje esančios 2012-08-22 turto pirkimo-pardavimo sutarties Nr. TPS 2012-08-21/29457, sudarytos tarp AB „S1“ ir Pareiškėjos dėl 40 eksploatuotų transporto priemonių įsigijimo, 5.1 punkto matyti, jog minėto turto perdavimas nuosavybėn įforminamas pardavėjo ir pirkėjo įgaliotų asmenų pasirašytu priėmimo-perdavimo aktu, kuris yra neatsiejama šios sutarties dalis. Sutarties 5.2 punkte nurodyta, jog šalims sudarius turto priėmimo-perdavimo nuosavybėn aktą bus laikoma, kad pardavėjas tinkamai perdavė, o pirkėjas priėmė turtą bei nuosavybės teisę į jį. Kaip minėta, turto priėmimo-perdavimo aktą Pareiškėja ir AB „S1“ pasirašė 2012-09-04.

Svarbu pažymėti, jog AB „S1“ mokesčių administratoriui pateiktame 2012-11-19 paaiškinime Nr. 02-03-01 nurodė, jog iki turto pardavimo transporto priemonės nebuvo eksploatuojamos, o tik saugomos UAB „A1“ aikštelėje Kaune. AB „S1“ neturi duomenų, kad turtas galėjo būti perduotas anksčiau, nei pasirašytas turto perdavimo aktas. AB „S1“ 2012-11-21 elektoriniu laišku mokesčių administratoriui taip pat nurodė, kad laikotarpiu nuo 2012-08-22 iki 2012-09-04 nėra gavęs iš UAB „A1“ pareikalavimo pervaryti Pareiškėjai perduotas transporto priemonės. Tuo tarpu pagal 2008-02-23 bendradarbiavimo sutarties Nr. PS2009-02/23, sudarytos tarp AB „S1“ ir UAB „A1“, 3 straipsnį turto, kurio saugojimo ir priežiūros paslaugas teikė UAB „A1“, pervarymas iš vienos vietos į kitą galimas tik pagal AB „S1“ pareikalavimą.

Taip pat atkreiptinas dėmesys ir į byloje esantį UAB „A1“ mokesčių administratoriui 2012-10-30 el. paštu pateiktą paaiškinimą, atsakant į Kauno AVMI, vykdant 2012-10-17 užduotį atlikti mokestinį tyrimą Nr. AU10-119, 2012-10-26 el. paštu pateiktus klausimus. Jame nurodyta, jog UAB „A1“ derybas dėl vilkikų įsigijimo iš Pareiškėjos vedė kartu su „K1“, tuo pačiu metu ieškojo šių prekių pirkėjų ir finansinių galimybių vilkikams įsigyti. „Lenkijos bendrovė pirma susiderėjo su pardavėju dėl vilkikų ir puspriekabių įsigijimo, tačiau buvo nepajėgi atsiskaityti su Pareiškėja už vilkikus. „K1“ atsisakė derėtis su mūsų bendrove dėl transporto priemonių pardavimo, todėl turėjome ieškoti tarpininkų. Sumokėjome Pareiškėjai, kad gautume visus vilkikų ir puspriekabių dokumentus“.

Taigi šis paaiškinimas patvirtina aukščiau padarytas išvadas, jog ginčo transporto priemonės minėtu laikotarpiu negalėjo būti išgabentos į Lenkijos Respubliką įmonei „K1“, nes galutinis atsiskaitymas su Pareiškėja įvyko 2012-09-05 ir tik tuomet, UAB „A1“ teigimu, Pareiškėja perdavė visus vilkikų ir puspriekabių dokumentus.

Visos aukščiau išdėstytos aplinkybės paneigia ir Pareiškėjos pateiktą *VIA TOOL* išrašą, kaip įrodymą, kad ginčo prekės išgabentos iš Lietuvos Respublikos tarp Pareiškėjos ir „K1“ sudaryto sandorio pagrindu, įrodomąją galią.

Komisija dėl Pareiškėjos pateiktų CMR važtaraščių nurodo, jog nėra jokio pagrindo šių CMR važtaraščių susieti nei su ginčo prekių pardavėju – Pareiškėja, nei su jų pirkėju – „K1“. Iš byloje esančių įskaitomų važtaraščių matyti, kad prekių siuntėju juose yra nurodoma Lenkijos

įmonė *I. T. I. B.* (1 langelis), prekių gavėju – Olandijos įmonė *K2* (2 langelis), prekių pristatymo vieta – Olandija (3 langelis), pakrovimo vieta – Lenkija (4 langelis).

Nagrinėjamu aspektu svarbu pažymėti, jog mokesčių administratorius nustatė, kad 2012-09-04, t. y. tą pačią dieną, kai Pareiškėja PVM sąskaitomis faktūromis įformino transporto priemonių tiekimą Lenkijos įmonei „K1“ ir ji pagal 2012-08-24 pirkimo-pardavimo sutartį įgijo nuosavybės teisę į šias prekes, pastaroji įmonė („K1“) patiekė ginčo prekes Lenkijos įmonei *I. T. I. B.* Įmonė *I. T. I. B.* 2012-09-05 įformino prekių tiekimą Lietuvos įmonei UAB „T1“, o ši tą pačią dieną – UAB „A1“, kuri galiausiai 2012-09-05 vilkikus pardavė Nyderlandų PVM mokėtojui *K2 B. V. (duomenys neskelbtini)*, o pusprikabes – Lietuvos mokesčių mokėtojui – UAB „H1“. Mokesčių administratorius taip pat nustatė, kad prekių gabenimą į Olandiją pagal išankstinį susitarimą organizavo UAB „T1“, jas autovežiais išgabeno Lenkijos piliečiai.

Komisija, įvertinusi aukščiau išdėstytas aplinkybes, konstatuoja, kad ginčo byloje mokesčių administratorius pagrįstai padarė išvadą, jog Pareiškėjos parduotos „K1“ prekės nebuvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos. Akcentuotina ir tai, kad sistemiškai įvertinus aukščiau nustatytų aplinkybių visumą, aplinkybė, jog galimai vėlesnėje tiekimo grandinės dalyje veikę prekių įgijėjai (*I. T. I. B.*, UAB „A1“ ar *K2 B. V.*) išgabeno šias prekes iš Lietuvos Respublikos teritorijos, yra neaktuali sprendžiant klausimą dėl Pareiškėjos apmokestinimo PVM pagrįstumo. Kaip jau buvo minėta, atsižvelgiant į PVMĮ 49 str. 1 dalies bei 56 str. 1 dalies nuostatas bei aktualią teismų praktiką, sudarant prekių pirkimo-pardavimo sandorius 0 proc. PVM tarifas iš esmės gali būti taikomas tik tiems sandoriams, kuriuose kaip pardavėjas ar pirkėjas (nagrinėjamu atveju – Pareiškėja ar Lenkijos įmonė „K1“) dalyvaujantis asmuo kartu yra ir asmuo, atsakingas už prekių išgabėimą iš ES teritorijos, t. y. 0 proc. PVM tarifas gali būti taikomas toje sandorių grandyje, kurioje veikiantys asmenys pirmieji atitinka būtinas 0 proc. PVM tarifo taikymui sąlygas.

Vertinant Pareiškėjos pateiktus „K1“ patvirtinimus, matyti, jog šiuose dokumentuose esanti informacija prieštarauja tiek Pareiškėjos pozicijai, t. y. minėtuose patvirtinimuose prekių pristatymo data nurodyta 2012-09-04, tuo tarpu, Pareiškėjos teigimu, prekės išgabentos iš Lietuvos Respublikos 2012-08-25, tiek aukščiau minėtam UAB „A1“ paaiškinimui, sudarančiam prielaidas teigti, kad Pareiškėja tik po galutinio atsiskaitymo už ginčo transporto priemones, t. y. 2012-09-05, perdavė visus vilkikų ir pusprikabių dokumentus.

Komisija taip pat atkreipia dėmesį į tai, jog faktas, kad prekių pirkėjas ES valstybės narės, į kurią prekės gabenamos, mokesčių administratoriui deklaravo prekių įsigijimą iš kitos ES valstybės narės, gali būti laikomas papildomu įrodymu, kad prekės faktiškai buvo išgabentos iš tiekimo ES valstybės narės, tačiau tai neturi lemiamos reikšmės įrodinėjant, kad į kitą ES valstybę narę tiekiamos prekės gali būti apmokestinamos taikant 0 procentų PVM tarifą (ESTT 2007-09-27 sprendimas *Teleos* ir kt., C-409/04). LVAT taip pat laikosi nuomonės, jog nors <...> buvo deklaruoti prekių įsigijimai iš kitų ES valstybių narių, tačiau <...> atsižvelgiant į byloje surinktų įrodymų visumą bei į tai, kad prekių išgabėimo į kitą ES valstybę pareiškėjas nepagrindė <...>, vien tik ši aplinkybė nepaneigia <...> išvadų (jog nėra įvykdytos visos 0 procentų PVM tarifo taikymui būtinos sąlygos) pagrįstumo (pvz., 2010-08-23 nutartis adm. byloje Nr. A-438-716/2010). Akcentuotina, jog, kaip jau buvo minėta, tam, kad mokesčių mokėtojas turėtų teisę tiekimui taikyti 0 proc. PVM tarifą, jis privalo abejonių nekeliančiais duomenimis pagrįsti, kad yra įvykdytos visos būtinosios sąlygos apmokestinimui nuliniu PVM tarifu.

Taigi nuosekliai, visapusiškai ir objektyviai įvertinus Pareiškėjos mokesčių administratoriui pateiktus dokumentus, susijusius su prekių, kurių pardavimui ji taikė 0 proc. PVM tarifą, išvežimu į Lenkijos Respubliką, taip pat mokesčių administratoriaus surinktus įrodymus, susijusius su prekių išvežimu iš Lietuvos Respublikos teritorijos, konstatuotina, jog nagrinėjamu atveju nėra įvykdyta viena iš 0 proc. PVM tarifo taikymui būtinų sąlygų, t. y. ginčo prekės nebuvo išgabentos iš tiekėjo valstybės narės jas įsigyjančiam asmeniui į kitą valstybę narę.

Pareiškėjai neįvykdžius vienos iš būtinų 0 proc. PVM tarifo taikymo sąlygų, ginčo byloje pagrįstai buvo vertinamos aplinkybės, susijusios su Pareiškėjos sąžiningumu, kaip galima 0 proc. PVM tarifo taikymo sąlyga.

Pasisakant šiuo aspektu pažymėtina, kad teismų praktika neapibrėžia ir neįvardija konkrečių veiksmų, kuriuos turi atlikti mokesčių mokėtojas, jog įsitikintų, kad jo kontrahentas nesukčiauja PVM. Dėl tokių veiksmų atlikimo (neatlikimo) yra sprendžiama konkrečiu atveju, įvertinus vykdytų sandorių pobūdį, šalių bendradarbiavimo aplinkybes, galimą riziką mokėtojui, mokėtojo patirtį atitinkamojoje veiklos srityje. Nors LVAT praktikoje sukčiavimo PVM sąvoka yra plačiausiai aptarta PVM atskaitos byloje, tačiau, atsižvelgiant į PVM sistemos ypatumus, ši sąvoka taikytina ir byloje dėl prekių tiekimo Bendrijos viduje (LVAT 2013-07-11 nutartis adm. byloje Nr. A⁶⁰²-996/2013). Tokiu būdu teisminėje praktikoje laikomasi pozicijos, kad būtina „įvertinti visą informaciją ir faktines aplinkybes tam, kad nustatyti, ar tiekėjas veikė sąžiningai ir ėmėsi visų priemonių, kurių imtis gali būti iš jo pagrįstai reikalaujama, kad įsitikintų, jog vykdomu sandoriu jis nėra įtrauktas į sukčiavimą mokesčių srityje <....>. Jei būtų nustatyta, kad atitinkamas apmokestinamasis asmuo žinojo ar turėjo žinoti, kad jo vykdomas sandoris yra įtrauktas į įgijėjo atliekamą sukčiavimą, ir nesiėmė visų pagrįstų priemonių, kad išvengtų šio sukčiavimo, jam turėtų būti atsisakyta pripažinti teisę į neapmokestinimą PVM (ESTT sprendimo byloje *Mecsek-Gabona* 53 ir 54 punktai, LVAT 2013-07-11 nutartis adm. byloje Nr. A⁶⁰²-996/2013). Vertinant mokėtojų veiksmus sąžiningumo aspektu, LVAT praktika akcentuoja keletą esminių momentų, tokių, kaip vykdomų tiekimų apimtys, Bendrijos viduje tiekimus vykdančiam asmeniui tenkantys didesni atsargumo ir įrodinėjimo reikalavimai (LVAT 2013-07-11 nutartis adm. byloje Nr. A⁶⁰²-996/2013). Todėl ginčo byloje ir sprendinys klausimas, ar Pareiškėja elgėsi tinkamai ir rūpestingai, siekdama įsitikinti, ar, vykdant ginčo tiekimą, buvo galima įtarti galimą sukčiavimą PVM.

Iš nagrinėjamoje byloje nustatytų faktinių aplinkybių visumos sprendžiant, kad Pareiškėja buvo nesąžininga, nes nesiėmė pakankamų priemonių, kad įsitikintų, jog jos sudaromas sandoris su „K1“ nelemia jos dalyvavimo sukčiavime PVM srityje.

Iš byloje esančio Pareiškėjos direktoriaus L. B. 2013-06-04 įtariamojo apklausos protokolo matyti, jog Pareiškėjos direktorius, jau žinodamas, kad Pareiškėja iš AB „S1“ įsigis ginčo transporto priemones, 2012 m. rugpjūčio mėn. nuvyko į UAB „A1“ ofisą ir šalia jo esančią aikštelę adresu: (*duomenys neskelbtini*), kurioje apžiūrėjo planuojamas iš AB „S1“ įsigyti transporto priemones. Apžiūrėjęs transporto priemones, L. B. pasiteiravo UAB „A1“ darbuotojų, kokios yra minėtų vilkikų ir jų priekabų rinkos kainos ir kas galėtų šias transporto priemones nupirkti. Po kelių dienų Pareiškėjos direktoriui paskambino UAB „A1“ direktorius D. K., kuris pasiūlė parduoti minėtus vilkikus ir priekabas. Kadangi Pareiškėjos akcininkams tiko UAB „A1“ siūloma kaina, Pareiškėja su UAB „A1“ pradėjo minėtų transporto priemonių pardavimo derybas. Tęsiant derybas, UAB „A1“ atstovas D. K. nurodė, kad minėtas transporto priemones iš Pareiškėjos įsigis „K1“, o UAB „A1“ bus kaip tarpininkas, vykdant šį sandorį. Pareiškėja sutiko su UAB „A1“ pateiktu pasiūlymu ir D. K. atsiuntė Pareiškėjos teisininkui jau paruoštą Pareiškėjos ir „K1“ vardu pirkimo-pardavimo sutartį. L. B. Pareiškėjos teisininko paruoštą 2012-08-24 sutartį pasirašė 2012-08-27, atvykęs į UAB „A1“ ofisą. Pažymima, jog ši sutartis iš Lenkijos įmonės pusės jau buvo pasirašyta. Taip pat L. B. nurodė, jog jis nežino ir negali pasakyti, ar minėtos transporto priemonės realiai buvo išvykusios iš Lietuvos Respublikos, nes jų transportavime nedalyvavo.

Taigi iš paminėto Pareiškėjos direktoriaus įtariamojo apklausos protokolo matyti, jog realiai Pareiškėja sąlygas dėl ginčo prekių pardavimo derino ne tiesiogiai su pirkimo-pardavimo sutartyje nurodytu kontrahentu – „K1“, bet su UAB „A1“. Ir nors toks modelis (tarpininkavimas perkant-parduodant) nėra neteisėtas ir gali būti naudojamas praktikoje, tačiau įvertinus kitas aplinkybes, teigtina, jog Pareiškėja nagrinėjamu atveju apsiribojo veiksmų, bendraujant su UAB „A1“, atlikimu, kurie, Komisijos vertinimu, nėra pakankami konstatuoti, kad Pareiškėja ginčo tiekimo atveju atitiko sąžiningumo reikalavimus. Kaip minėta, sutarties projektą su „K1“ Pareiškėjai persiuntė UAB „A1“, šią sutartį, ant kurios jau buvo Lenkijos įmonės atstovo parašas,

Pareiškėjos direktorius pasirašė UAB „A1“ ofise. Taigi Pareiškėjos direktorius net nebuvo susitikęs su turinčiais įgaliojimus Lenkijos įmonę atstovauti asmenimis, taip pat nebuvo įsitikinęs, kad sutartį tikrai pasirašė „K1“ atstovas, turintis įgaliojimus atstovauti pastarąją įmonę. Taip pat byloje nėra jokių įrodymų, kad UAB „A1“ turėjo teisę veikti „K1“ vardu. Iš šių aplinkybių spręstina, jog Pareiškėja nesiėmė net elementariausių priemonių (protingų veiksmų) tam, kad būtų įvertintas jos kontrahento – Lenkijos įmonės, veiklos teisėtumas, nesiaiškino jokių konkretesnių šią įmonę atstovaujančių asmenų, jų veiklą identifikuojančių duomenų, ką esant tokiai situacijai turėtų padaryti rūpestingas ir apdairus verslininkas. Nenustačius asmenų tapatybių, neaišku, su kuo vykdomos ūkinės operacijos, ir ar kita sandorio šalis yra sąžininga. Byloje nėra jokių duomenų, kad Pareiškėja reikalavo iš Lenkijos įmonės įrodymų, jog ginčo prekės iš tiesų buvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos ir pristatytos sąskaitose nurodytu adresu. Pažymėtina, jog papildomus dokumentus, Pareiškėjos teigimu, pagrindžiančius prekių išgabėnimą iš Lietuvos Respublikos, Pareiškėja gavo ne iš sutarties partnerio „K1“, bet iš UAB „A1“.

Atsižvelgiant į išdėstytas aplinkybes darytina išvada, kad Pareiškėja, vykdydama ginčo prekių tiekimą ir žinodama (turėdama žinoti) apie neapmokestinamą tiekimą Bendrijos viduje vykdančiam asmeniui tenkančius didesnius atsargumo ir įrodinėjimo reikalavimus, iš esmės elgėsi nerūpestingai ir neatidžiai. Byloje nustatytos aplinkybės leidžia teigti, kad dar vykdant ginčo tiekimą buvo prielaidų įtarti galimą sukčiavimą PVM srityje, tačiau Pareiškėja jokių veiksmų tam, kad išvengtų dalyvavimo su sukčiavimu susijusiuose sandoriuose, nesiėmė. Atsižvelgiant į išdėstytą sutiktina su ginčijamame Inspekcijos sprendime išdėstyta mokesčių administratoriaus pozicija, vertinant Pareiškėjos veiksmus sąžiningumo aspektu.

Apibendrinant nurodytas aplinkybes, darytina išvada, kad mokesčių administratorius pagrįstai Pareiškėjos tiekimą Lenkijos įmonei „K1“ apmokestino standartiniu PVM tarifu, todėl Inspekcijos sprendimas šioje dalyje tvirtintinas, Pareiškėjos skundas atmestinas.

Komisija dėl Pareiškėjos argumento, kad dvi ginčo pusprickabės jų pardavimo metu buvo ne Lietuvos Respublikoje, o Olandijoje ir Danijoje, todėl jų tiekimas neapmokestinamas 21 proc. PVM tarifu, nurodo, jog minėtas Pareiškėjos teiginys nėra pagrįstas objektyviais įrodymais, patvirtinančiais, kad šios transporto priemonės jų pardavimo metu realiai buvo kitose valstybėse. Priešingai, bylos medžiaga patvirtina, kad AB „S1“ Pareiškėjai perdavė, o ji priėmė visas 40 vnt. eksploatuotų transporto priemonių (iš jų 38 vnt. ginčo transporto priemonių). Savo ruožtu Pareiškėja 2002-08-29 prekių perdavimo-priėmimo aktu „K1“ perdavė UAB „A1“ aikštelėje saugotas 38 vnt. transporto priemonių.

Dėl iš AB „S1“ Pareiškėjos įsigytų dviejų lengvųjų automobilių tiekimu apmokestinimo, Komisija pažymi, jog mokesčių administratorius pripažino, kad Pareiškėja teisingai ir teisėtai šiuos tiekimus apmokestino 0 proc. PVM tarifu. Todėl Pareiškėjos skundo Komisijai argumentai, kad šių transporto priemonių tiekimas buvo apmokestintas standartiniu PVM tarifu, atmetami kaip nepagrįsti.

Komisija, įvertinusi Pareiškėjai apskaičiuotų delspinigių ir skirtos baudos pagrįstumą, konstatuoja, jog mokesčių administratorius pagrįstai ir teisėtai, vadovaudamasis PVMĮ 123 str. 1 ir 2 dalimis, MAĮ 96 str. 1 d. 2 punktu, 97 str. 2 dalimi, 98 straipsniu, 99 straipsniu, įvertinęs Pareiškėjos turimas permokas, apskaičiavo 10 105 Lt (2 926 Eur) PVM delspinigius ir, nustatęs tiek baudos dydį didinančias aplinkybes (dėl Pareiškėjos nesąžiningų veiksmų padaryta didelė žala valstybės biudžetui; Pareiškėja nepripažįsta padariusi pažeidimą), tiek baudos dydį mažinančias aplinkybes (Pareiškėja geranoriškai bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi), skyrė Pareiškėjai 30 proc. dydžio 137 067 Lt (39 697 Eur) PVM baudą. Komisijos vertinimu, nustačius tiek baudos dydį didinančias, tiek mažinančias aplinkybes, nėra teisinio pagrindo sumažinti paskirtą baudą iki 10 proc. dydžio.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, atsižvelgdama į išdėstytus motyvus ir vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 156 straipsnio 1 dalimi, 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

1. Atnaujinti Pareiškėjos 2013-02-25 skundo dėl Inspekcijos 2014-01-29 sprendimo Nr. 69-6, sustabdyto Komisijos 2014-08-12 protokoliniu sprendimu Nr. PP-186 (7-35/2014), nagrinėjimą.

2. Patvirtinti Inspekcijos 2014-01-29 sprendimą Nr. 69-6.

Pagal MAĮ 159 str. 1 dalį mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Lina Vosyliene